

Kenan Faik

- Őirler -

Yayın Tarihi:

08.06.2022

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Adım adım yürüdüğün kitaplarımın ayrıçları

Benden bir hatıra olsun sana diye bir yaprak koymuştun hani,
Sararmış sayfaların arasına.
Dümdüz olmuş, kurumuş bir kağıt hissinde,
Eskiyip yıllara...
Bir klarnetin sessiz ağlayışlarına bıraktığım kötürüm asırlar,
Kimsesiz kelimeler evinden çıkagelir sanki,
Üçyüz yıl geride bıraktığım kahırlı hissiyatlarıma.

Kırık pencerelerin,
Gözü yaşlı,
Çürümüş,
Nemli pervazlarına ilıştirirdim korkarak,
Rüzgara mağlup, çınar yapraklarına karaladığım şiirlerimi.
Yağmurların altında,
Sırılsıklam alevlere teslim olurdu içimin garazkar tortuları...
Gelmezdin sen!
Beklerdim sokağın karanlığı çökene kadar hayalini.

Nicedir ağıtlara düşman oldum bilir misin sevdiceğim?
Sazlarını kırdım, yaktım...
Kopardım gönlümün tellerini...
Dokunamadı o günden sonra mızraplar yüreğime.
Gecelere bırakmadım yanık türküleri...
El el diyarlara sürdüm tüm ahları vahları.
Yoktu içimin hazanlarına çare,
Yoktu güneş yüklü baharlar...
Yoktu sırt üstü uzanıp seyrine daldığım yıldızlar...
Yoktu artık kuruş kuruş biriktirdiğim umutlar...
Çünkü,
Yoktun sevdiceğim,
Yoktun artık.,
Sen yoktun...

Kenan Faik

Aklımın esrik kaybedişlerinde

Vaktin sararmışlıklarına kaldım artık
Bir vaadin üfürdüğü tüm yalanların ardından
Heba ettiğim bir ömür
Sırtıma yüklendiğim küfelerde külfet...
Ebediyete yolculuğum
Yüküm ızdırap
Yüküm azap
Yüküm araf...
Rüzgara direnemeyeceğini anlayan bir yaprak gibi
Hazanın kısıvrak kollarında
Toprağa mahkum
Aklımın esrik kaybedişlerinde işte
Son demlerim...
Gittiğim yol
Yol değil...
Ama ne mümkün
Dönüşler...
Ziyana kalmışım
Zayi olmuşum
Yeter mi ömrüm?
Bilmiyorum!
Bilemiyorum!
Bir kamış süzülüşünde
Tutulmuşum rüzgarlara
Meçhule
Mefluç bir hale
Sürükleniyorum.
Çaresizim
Çaresizim Allah'ım.
Pişmanım
Tövbekarım...
Ne olur?
Affet beni
Benim Yüceler Yücesi
Biricik sığınağım.
Ne olur?
Ne olur?
Affet beni
Allah 'ım...

Kenan Faik

Anlarsın nihayetinde

Ötmeye çalışsın istediği kadar rüzgarlar
Bülbüller gülmekten kasıla kalır onlara...
Gecenin bağrından, söküp atsan o siyah libasını
Yine de kalmaz çıplak
Göremezsün bile
Ne ara kaçıp gittiğini ışıklardan
Gecenin...

Öyle beyaz ki tenin bu gece
Sanki ay içten içe seni kıskanır...
Dalıp gidişlerin kaç ömrümü tüketmiştir içimde
Kaç saklanışıdır hicranlarımın öfkelerimden
Bilsen
Hüznün yüreğimde asırlarıma dokunur...
Bu kaçınıcı geriye göçüdür aşkların
Bu kaçın ömürleri sayışıdır birer birer
Bilmem...
Bir gündüz
Bir gece
Bir gündüz
Bir gece...
Papatyaların o efsuni terü taze beyazlıklarında
Sanki arar sanırsın keleklerin aşklarını...
Bir seviyor
Bir sevmiyor
Bir seviyor
Bir sevmiyor diye
Koparırken birer birer yapraklarını...
Anlarsın nihayetinde...
İşte sana sevinç
İşte keder...
İşte sana hayat
İşte ölüm...

Kenan Faik

Anlat bana

Öykünü anlat bana
Sırf düştüğün zamanlar gelmesin aklına
Sokaklar zaten hiç tekin olmaz...
Gördün mü hiç
Kopup dalından düşmeyen yaprağı...
Silemezsin siyahı
Geceden...
Uğraşma boşuna
Kader böyle işte...

Saklanışlarını anlat bana
İstersen...
Dinlerim seni...
Güz ne vakittir koynumda zaten
Üşütmem seni...
Anlat
Dilersen...
Gölgelere yanaşmak kolay değil
Sabır bile telaş edip durur kaçmak için
Güneşten...
Oysa gölgesine sığıştığını zannettiğindi belki hayat...
Ta ki geceler gündüze seni teslim edene kadar...
Ta ki cehennemleri yüreğinde hissedene kadar...

Yakarışlarını anlat bana
Ya da anlatma istersen...
Gölge gibi saklansın gecelere
İçinin heyelanları...
İster çığlara bırak
İster seller toplayıp götürsün günahlarını...
Vakit alıp gitmiş zaten başını
Ölmemeye, çare mi var...

Kenan Faik

Ansızın çıkıp karşıma

Ansızın
Dönerken köşeyi
Çıkıp karşıma
Kiraz kırmızınla...
Bir çiçek güzelliğinde
Mutlu ettin beni...
Belki gördün
Belki görmedin
Belki hissettin
Belki hissetmedin
Belki heyecanlandın
Belki kararsız kaldın...
Yine de
Ansızın
Çıkıp karşıma
Beni öyle mutlu ettin...

Kader mi acımasız?
Yoksa gece mi karanlık?
Göğün mavisine
Döküp kirletirsin ya hani
Külleri...
Kader mi demeli savruluşlarımıza
Yoksa
Gece mi karanlık
Sahiden...
Ansızın
Tüm kirleri döküldü sanki göğün
Çıktın ya karşıma...

Kifayetsiz kelimeleri at gitsin
Bırak heceleri
Harfler bile
Olmasın...
Sussun insanlar
Sussun sokak
Sussun
Dursun an
Dursun zaman
Sadece
O an
Sonsuzca
Seni seyredeyim...

Kenan Faik

Asıl mesele

Öyle sessiz ki
Sessizce salınan yapraklar
Dikkat kesilsen
Zor duyarsın hisirtisini...
Şeytan sanki...
Tüm yalnızlıklar
Tüm akıp giden zaman
Bir başınalıklar
Çaresizce yiten ömre baka kalışlar...
Gardırobuna bak arada bir
Boşalttığın tüm elbiselerini hatırla şöyle bir
Ve bak aynaya
Bak ki düşünce kal...
Sinsi bir alacaklı işte zaman
Acımasız
Ve gaddar...
Ya güçlü olacaksın
Ya kaybedeceksin...
Ya güleceksin
Ya ağlayacak...
Bir dönme dolap zannında yaşadığını anladığın an
Zamanı...
Ya hakikate teslim olacak
Ya da Firavun'lara, Karun'lara
Nemrut'lara köle olacaksın...
İşte bütün mesele bu derler ya azizim
İşte bu
.
.
.
Asıl mesele...

Kenan Faik

Ayaz hasretin

Bir çanağa doluşan yağmurlar
Gecenin kader birliğı etmiş damlaları sanki...
Sert rüzgarların hiç affı yok
Düşüncelerim birer birer kopup gidiyor işte
Uzaklığına kanıp
Asırlara aldanıp...
Ayazın sokak sokak kovaladığı sıcaklar
Bıraktı kuytularını da
Son kırıntıları bu güneşin
Zaten yalancı güneş derler ya ona bu yüzden...
Dışarılar soğuk mu soğuk
Avuçların yok ya
Duvarlar da yetmiyor
Isıtmaya bedenimi
Isıtmaya yüreğimi...
Çalı çırpıdan hayaller tüm medetlerim
Ö da
Islak mı ıslak
Gözyaşların gibi...
Ne kibritler fayda ediyor
Ne tatlı sözlerim...
İşledikçe işliyor yüreğime
Ateşsiz, ayaz hasretin...
Alıp beni götürüyor her yeni gecede ölümlere
Sana meftun çaresizliklerim...

Kenan Faik

Aykırı gitmelerin

Yaşanılanların geçip gitiğini zannetme...
Yılların gömdüğü hezeyanlarım
Diplere bıraktığın kayboluşlarım
Öyle kolay çıkmıyor ömürden...
Toprağa bir vermeye gör gözyaşlarını
Sellere veryansın eder yüreğin...
Geceler mi anlat hadi
İçini saran karanlıklara yol veren
Saatleri bozuk akletmelerime fırsat vermeyen...
Geceler mi bir tutam fırtınayı papatyalar, güller diye deren
Sessizliğe çekilmiş yüreğini tarumar eden...

Susuz çeşmelere açsan ne avuçlarını
Kuraklığına kalır yudum yudum yalnızlığım...
Çar çur ettiğim kaç mevsimine sapladığım o hançerler
Çan çekişir her vurduğu darbeye lanet ederek
İnler
Sevdana hançeresini yırtancasına ağlayan bir ney gibi inler...
Ve göğün karasına mecbur bulutlar misal uykulara hasret kalır
Sensizliğin muzdaripliğinde yangınlarına meftun gözlerim
Bekler
Çerağına bir kibritin çakılıp kıvılcımını saçmasını bekler...

Aykırı gitmelerin
Gecelerime saplanmış güneş kırıkları sanki yüreğimde
Ne ışıyor göğün, ne karanlığına doyuyor yokluğunda...
Oysa uzanmak istiyor mahzun ellerim
Nicedir sararmış başakları okşarcasına saçlarına
Nicedir son bir kez yanmak istiyor közlerine kalıp
Pervaneler gibi o hiç bitmeyen efsuni yangınında...

Kenan Faik

Başın dönüyorsa uçurumlardan

Zannetme
Kapı önüne bağladığını
Zamanı...
Ve bekleme
Tutulduğunda azgın sellere
Kıyıların seni elinden tutup kurtaracağını...
Vaktin ederi gece midir?
Yoksa gündüz mü?
Bir rüzgar esimi hayatların nihayeti
Un ufak olmuş düşüncelere koyuverir seni...
Yerin sarsılışına kaldığın an
Unutursun suya hasret çiçeklerini...
Şolgun bir hale giriftar olur
İçinin muamması tüm o renkler...
Vapurlar sessizce devam eder belki yoluna
Yürekleri ağır ağır yarararak...
Kaç ömrü taşır yanında sokaklar
Bilemezsin asla...
Kaç ömre daha gebedir kaldırımlar?
Yalınayak koşar durur zaman
Çılgıncasına...
Ufak bir çocuğun sevecenliğinde
Yaşlanır, şaşarsın...
Her gününe konan güvercin
Gününden mi
Yılından mı bir yaprak olup düşer söyle!
Yoksa
Düşen kayıpların mı?
Kazançların mı ömründen...
Bir begonvil gibi kokusuz
Ya da hanımeli kadar güzel mi koktu gecelerin?
Nefes alımı zamanlara sığsan bir hayat belki
Şeni kahreden...
Öksürüklere boğulduğun an
Anla ve geriye bak...
Başın dönüyorsa uçurumlardan
Yol alamamışsındır artık
Zamandan...

Kenan Faik

Belki değil insan

Belki değil insan...
Yedisinde neyse yetmişinde de o!

Susmaz hiç içimin karmaşaları,
Savrulur kitap kitap,
Alır götürür kıt aklımı...

Bir hikaye dinler gözyaşlarım,
Bir öyküde ağlar ellerim...
Gecede donup kalır bir romanda,
Güze uyuyakalır,
Ezgilerim...

İçimdeki yankılar,
Yer değiştirir durur zamansız...
Ve...
Saklanır içime rüzgarlar,
Ama apansız,
Ama anlamsız...

Belki içim ben değil...
Belki ben de, ben değilim.
Belki sırası değildi sorgulamalarımın...
Belki de zamanı hiç bilmedim...

Ve, zaten!
Ne demişti Nesin?
"Ya zamanından çok erken gelirim,
Dünyaya geldiğim gibi...
Ya zamanından çok geç,
Seni bu yaşta sevdiğim gibi..."

Kenan Faik

Ben susacağım ardından

Ben susacağım ardından
Gecelere kalıp
Çekip giden yıldızlar gibi...
Vermesin ses rüzgarlar
Büksün boyunlarını isterse sazlıklar...
Ney olup üfleyecek kalemlerim satırlarına...
Değil artık
Hazanlarına muhtaç ıslanmış sayfalarım...
Değil artık
Gözyaşlarına meftun...
Yağmurlar sağolsun...

Yanı başımda gece
Diğer yanımda rüzgar
Yeter hüznüme bu kadar dost
Sussun isterse tüm cırcır böcekleri...
Yapraklar acılarımı setreder
Duvarlar üşümelerimi...
Havası duman duman sis kaplı göğümün
Ve sanki
Gözümün alabildiğine silüetin
Aklımın alabildiğine hayalin
Gözlerin
Sen...
Sen...
Sen...

Kenan Faik

Ben, razıyım ıslanmaya

Bir güz yaprağı daha düştü mısralarıma
Uçuk düşüncelerim kadar
Eserken soğuk rüzgarlar...
Uğultulu yamaçlara yakasını kaptırmış çer çöp acizliğinde
Tutunduğun olmamalıydı seninde, seller...
Kopuk kopuk kabuslara bırakamaz kendini uykular
Ve sükuta varamayan her düşünce
Kaybetmiş değil midir özgürlüğünü...
Gökyüzünü saramazsın oysa
Dikenli tellerle
Ne kadar uğraşsan da...
Öyleyse
Diren...
Diren ki
Gecenin siyahı makulsa eğer
Korkmasın çocuklar uçurtmalarını salmaktan
Maviliklere...
Ve gözlerin
Hep ümide saçsın tebessümlerini...
Ben, razıyım ıslanmaya
Gülücüklerini toplamak için...
Razıyım
Sırılıklam olmaya...

Kenan Faik

Bende ki sen

Gece nin ıplaklığına bıraksam ne zaman hislerimi
Uşurüm adamakıllı...
Bilmiyorum
Hangi öfkene bıraktın papatyalarını...
Hangi maviye baksam sen değil
Sen değil denizin kokusu
Sen değil
Dalgaların sesi...
Yoksun nice zamandır
Sanki asırlar geçmiş üzerimden...

Mevsimine uğramayan çiçeklere kapılma sakın
Bırak sussun rüzgarlar
Gece örter nasılsa tüm kahırları...
Yağmurlar hep var olmaz seninle
Bir izi kalır mutlaka
Manasız sandığın her kuraklığın...
Yüreklerin kan ağlayışı boş yere değil
Değil boş yere
Güle rengini veren kanın kırmızılığı...
Karanlıkların siyahlara saklanmasıdır belki kader
Ve her bulamadığın kaybettiğindir aslında
Gelme uzaklardan uçurtmalara kanıp
Hiç gelme istersen...
Gelirsen eğer...
Bende ki sen
Sen misin bilmem...

Kenan Faik

Bırakmışım gayrıyı

Sardı ayrık otlarına
Düşüncelerim...
Kara bulutların ezgilerine saklarken sükutlarımı
Salıp siyahların üstüne
Gecelere vurdum fırçalarımı...
Göğün tenhalarına bıraktın mı hiç
İçine hapsettiğin yalnızlıkları...
Bir ıraklığa vurup ızdıraplarını
Kandırdın mı hiç avazındaki firakları...
Yoksa yana yana
Viran olmuş yüreğine damıtıp alazları
Vurdun mu hiç aşkın tellerine, mızrapları
Vurdun mu hiç sıla sıla
Göğün çehresine ağıt ağıt, ağlayışları...

Delicesine yağsın, bırak yağmurları
Taşsın denizler
Kopsun kıyametler
Kaybolsun şehirler...
Kaybolsun isterse türküler yaslı yaslı...
Sussun
Yeter ki hafakanlarım sussun...
Sussun
Sussun artık mısralarımın gözyaşları
Yeter ki heceler, kelimeler
Sana dair her şey sussun...
Bıraksın gece
Bıraksın artık karışmayı
Ben alıp gitmişim sevdami
Bırakmışım gayrıyı
Bırakmışım dünyayı...

Kenan Faik

Bir demet solmuş papatya eskimişliğinde

Bir demet solmuş papatya eskimişliğinde
Ve gecenin
Kesif bir renge
Bir kez daha boyun eğişinde
Alıp gelseydin isterdim oysa ben
Sessizliği.
Yüklü bir at arabasının karlara bata çıka ilerleyişinde
Uzaklarda
İyice uzaklarda
Belli belirsiz
Hayal meyal yandığı zannedilen ışıklardı belki ümit
Soğuğa direncini kaybederken zihninin yavaş yavaş...
Son bir gayrete
Ve belki
Son bir aldanışa...
Bitmez zannetiğın zamana mı artık muhtaçlığın?
Yoksa nihayeti kanıksadıydın da
Onun için mi dalıp gitti karlara,
Ağlayan gözlerin?
Bir kefene yakıştığı gibi ölümün
Bembeyaz örtüsünde
Ve göğün
Apansız yol verişinde
Zemheriye
Umarsız bir ana saplanırken karlara mağlup olup atlar
Ulumaları yankılanır yakınlardan kurtların
Bir sobanın özleminde
Çıtırdarken odunlar
Hayaline sakladığın bir ukde miydi içindeki?
Gelmeseydi ölüm
Ve
Olsaydı bir şansım daha
Verseydim ömrümü her şeyimle sana
Rabbim
Diye düşünürken...

Kenan Faik

Bir dizemde zehir zemberek bir zemheri

Bir damla
Kırık bir yağmur damlası
Alabildiğine ıslanmışken şehir
Düşüyor avuçlarıma.
Bu kaçınıcı gecesi sessiz mısralarımın?
Günlüğümün kaçınıcı mürekkep sızıntısı?
Ellerimi laciverte kelepçeleyen.
Göğün ardından gidebilir misin?
Geçmişine sünger çekip.
Oysa,
Ben her gece göğün ardındayım.
Bir dizemde mavilikler,
Bir dizem de kara bulutlar
Fırtınalar.
Bir dizemde zehir zemberek
Bir zemheri.
Bilmez kimseler beni!
Her gece
Göğün ardında gezdiğimi.
Bilmez kimseler beni!
Dizelerime neler ettiğimi.
Bir damlayla başladı her şey.
Kırık bir yağmur damlası
Alabildiğine ıslanmışken şehir
Sen yoktun!
Ben gittim.

Kenan Faik

Bir karanfil buketi değildi dahli olduğum hayat

Düşündüğüm ne çok şey var
Ve gece gündüz
Kalmadan kıyametlere
Gideceğim buralardan ansızın...
Bir karanfil buketi değildi dahli olduğum hayat
Ve yüreğimin gözelerinden fıskırmadı hiç
Hayallerim...
Kanamadım işte doya doya bu yüzden
Utanıp o melek çehrene...

İki satırdı oysa en fazla
Bir posta güvercinine tutuşturulmuş arayışların...
Toprağa vasıl olduğun an
Dirilişin
Ya da kaybedişin olacaksa eğer
Gel
Gece derinlere
Gündüz doruklara saklasın isterse gizlerini..
Gel
Duvarlarımı şenlendirsin tek gölgen
Şenlendirsin ki
Şiir şiir seyredeyim seni...

Sevgili
Ey sevgili
Vakitlerin oltasına takılıp kalırsa diplerin
Gün gün çekip gitmelere azaplanır işte
İçten içe hislerin
Avuçlarında asırlara vurgun yemiş sevilerin
Yatağında ölümlere mecalsiz bekleyişlerin
Az mı kahreder beni söyle
Az mı kahreder beni sensiz gecelerimde...

Kenan Faik

Bir sem... Bir Őem

Anlamak için olmuş olmuyor
Yaşamın cerbezmesine kapıldığı an
O hebalara mahkum çabaların...
Susuz vakitlerin nefse çektiirdiği oysa
Aciz ama o eli öpülesi tutunuşlar...
Çıplak ve ıslak bir dala kaldığında
Kırık bir kalemin ızdırabıdır ya vaveylalar
İşte öyle avare tütüp gider ısıklara yaktığın ateşler...
Gecenin öylesi karanlıkları muamma olsa da
Tuvalinin istemediği ne malum siyahları...
Söz dinlemez veresiyesiz saatler gibi renkler
Hep bir telaşeye kapılır kirli ucunda fırçaların
Yerini, yordamını bilmeden...

Göçüklerin altıdır oysa yaşam dedikleri
Kuru gürültülere kalır istimdatları hep...
Bir kaç nihayet
Biraz çıkın
Bedenlerine dinletemediklerini vururlar sırtına ruhların...
Yarı yaşamlar
Çeyrek ölümler
Ölümden beter kalışlar...
Firakları yanar cehennem cehennem
Ama hep mübrem
Nefis nefis
Sanem sanem...
Dönüşsüz veralara çığırırlar ağıtlarını
Arafsız menzillere
Afsız mahallere...
Oysa anlarlar ki o karanlıklarmış imtihan
Ve ışığıymış bir sem
Bir Őem...

Kenan Faik

Bitkinim

Yaksam ne gemileri...
Korkunun dağarcığında yok, seddlere isyan
Ve tükendiğim bir ömre direnmeye
Kalmadı artık mecalim...
Değil ırmaklar gibi...
Denizler...
Kulağlarımla bağ etmem dalgalarla ne mümkün...
Yarlardan yuvarlanan kayaları
Durdurabilir misin söyle
Ne mümkün?
Yol alırken diplere sökün sökün...
Yağmurlar
İşte bu yüzden
Terkeder küsüp göklere
Bulutları...
İşte bu yüzden
Dur diyemezsin sellere küsüp...
Şiirlere neden vurdum kendimi
Neden bu isyanım
Izdırabım neden?
Bir bilsen
Ahh bir bilsen...
Yalan vakitlere
Yalan kalabalıklara
Yalan gecelere
Yalan dostlara
Nasıl direnebilirim böyle?
Söyle...
Bitkinim, göçüm kahr kahr
Bitkinim, yok işte bu yüzden takatim
El yordamı bir ömrün nihayetindeyim
Gönlüm öyle yaşlanmış
Sevdam eli bastonlu...
Gece deme
Üşüyorum...
Ses verme
Heyecandan düşüyorum...
Öyle bir kısır döngüye sarmışım ki sana olan sevdamı
İçinden çıkamıyorum...
Dehlizlerinde
Kayboluyorum...

Kenan Faik

Böyle istemiş Tanrı

İçinde ara
Cevabını...
Sığ sulara bıraktığın ne varsa
Tanrı'ya dair...
Açmazlara düştüğün belki hayat...
Aykırılıklara kandığın belki canhıraş çılgınlıklar...

Çelik çomak oynarcasına
Geçen bir zaman...
Ve...
Kendince yanılısamalar
Kendince yalpalanmalar...
Göğe tutundun mu hiç?
Bir uçurtmayı kışkandın mı?
Hele sayfalara sığdırdığın yağmurlara döktün mü içini hiç?
Gece gibi sızıp toprağa
Kızıla çalıp rengini...

Küçük bir çocuk aklında başlar hep
Aldatılışlar...
Ölüm
Acılar
Vahşet...
Av ve avcı...
Böyle istemiş Tanrı...
Sonsuzluğu fanilikle anlamak
Ya da
Varlığı yoklukla...
Haddin değil kıyas...
Neden dersin
Acizsin...
Aciz...

Kenan Faik

Bu kaçınıcı yangınım gecene

Bu kaçınıcı yangınım gecene
Bilmediğim sokağın
Özlemim oysa...
Konuşur musun benim gibi sen de
Kaldırımlarıyla
Sokağının...
Konuşur musun sen de
Koyu bir sohbele tutuşup
Çıkamaz sokağı çeviren döküntü duvarlarla...

Karanlığına kaldığın zaman vakitlerin
Ufak ufak adımlarla uyandırmadan geç
Yorgun sokak lambalarını...
Örtsün üstünü yıldızların
Şefkatli bir ana merhametiyle
Hüzün yüklü bulutlar...
Sönsün hepsi birer birer
Yüreğimdeki ışıkların...
Sönsün dehlizleri mısralarımın
Yığılıp kalsın mazgallarına takılıp
Bu koca şehrin...

Artıklarına kaldığın bir hayat mı istediğin?
Sokaklarına düşe kalkan
Zemherilerin...
Yakışksız cümlelerim var içime sakladığım
Katıksız acılarım kadar
Öfkelerime çıktığın avare alazlar kadar...
Bırakmıyor içimdeki yangınlar...
Bırakmıyor göç zamanını kaçırsa da
İçime saldıgın korların ateşi...
Bırakmıyor işte
Kara sevdan...

Kenan Faik

Buruşmuş yangın müsveddeleri

Gelmiştin ya!
Geçenlerde.
Ne getirmiştin yanında bilmediğin
Bilemediğin
Bilemeyeceğin...
Düşünmediğin birşey belki.
Ama bir özleme sımsıkı sarılı bakışında
Izdırabın sönüslere mahkum sükutunun
Gönlüme acımasızca vurduğun mızrapların
Ya da
Ellerindeki maviye sakladığın rüzgarların
Saf bir tutkuyla ölesiye çizilmiş
Buruşmuş yangın müsveddeleriymiş
Alev alev
Gözlerinde gördüğüm.
Serseri, acımasız muştuların mı kayıp?
Geceye bedelsizce bırakmaya korktuğun.
Bir çukurlara saklanışın arefesinden
Ulaşamadığın uzaklarıma kayboluşların belki
Ömrümün veda deminde hazanına bıraktıkların.
Mızrak delişlerinde
Yıkılan bir beden kisvesinde
Tabut sessizliğinde
Avuttuğun zannederdin ya hep
Kurumuş yüreğimi.
Oysa ölümdü sakladığım avuçlarımda.
Geceden beklerdi acınası soğuk
Gündüzde saklanırdı soluk manalar.
Avunurdum bir çocuk kayboluşuna garkolup
Avunurdum kendimce işte
Derdimden ince ince.
Kalabalıklar bitmez sınırlar nedense hep?
Oysa azar azar çözülür çürüyerek düğümler.
Kıyısından uzaklaştığın özelemlerine
Bıraktığını zannettiğince keder
Ve bir de
Gelmişsen yolun sonuna eğer
İnan yeter
Bir ölüm yeter.
Olmasın isterse yağmur yüklü bulutlar
Ve ilkbaharlar
Ve sonbaharlar
İçine gömdüğün tüm azaplar için
Bir ömür yeter.
Bir ölüm yeter.
Yeter
Yeter.

Kenan Faik

Çalakalem yaşanmışlıkların bataklığı artık bu şehir

Tebessüm ettirirdi papatyaları
Yağmurları duyusları...
Bir kış manzumesinin ardından.
Güneşe kalabilmek değil miydi?
Derdi
Tohumların.
Gecenin zemheriyle dansıydı ölümler
Toprağın soğuk bağrında
Ebediliğe.
Yalnız ve yanılttı kimine
Vakti
Göçün.
Ama
Bir o kadar da gerçetti
Kaybolmuş, dönüşsüz hayatlar.
Duvarda
Cami kırık bir çerçeve.
Yıllanmış bir anın içerisine bırakılmış
Kayıp bir piyano
Ve bir de
Keman çığlıkları.
Boyası dökülmüş duvarlar
Tozlanmış örtüler.
Issız artık
Bahçesine hazan vurmuş düşünceler.
Ve
Gecenin uğrağı değil sanki buralarda
Hayaller
Çalakalem yaşanmışlıkların bataklığı artık bu şehir
Kuşların tünemediği
Rüzgarların gün yüzüne çıkamadığı...
Unutulup giden ne varsa
Kaygılarla beraber
Yosunlaşmış
Yıkık mezarlık duvarlarının gölgesinde...

Kenan Faik

Dalıp dalıp gecelerde

Yeniden kal bana
Bedenin değil istediğim
Ve gelme de, dilersen
Yetersin bana inan
Böyle...

Tutmayayım ellerini
Olsun...
Hissiyatlar tenlerin ötesi değil mi zaten
Ve içimdeki sen
İçimdeki ellerin
Geçirir hala beni kendimden
Perişan eder...

Duymayayım sesini
Olsun...
Ne zaman sesini duydum da
Titremedi yüreğim...
Hala düşündükçe o güzel sesini
İçten içe
Tekleyecek kalbim diye ürperirim...

Hissetmeyeyim kokunu
Olsun...
Ne zaman rüzgar getirse bir çiçek kokusunu bana
Geçerim kendimden...
Her çiçeğe bırakmışsın kokunu
Hala bir hanımeli
Bir sümbül
Lavanta
Tenime esse hafiften kanıp rüzgarlara
Geliyorsun sanırım
Ararım seni...

Hele gözlerin, gülüşün var ya!
Görmeyeyim ışığıklarını seherlerde
Görmeyeyim
Olsun...
Tan vakti ağarır ya güneşe kana kana
Öyle suretini hayalime çerçevelettim
Dalıp dalıp gecelerde
O güzeller güzeli çehrene
O güzeller güzeli saçının teline
Dalar öylece
Giderim buralardan
Erir giderim...

Kenan Faik

Dün farklıydı sanki

Dün farklıydı sanki
Yaprakları daha mı yeşildi ağaçların ne
Çizgisiz düşlerim daha mı özgürdü
Bulutsuzluklarda...
Maviyi hiç sorma
Rüyalarda kaldı artık hatıralardan mülhem...
Ve martılar
Uğramaz oldu nice zamandır muhitime...

Dün farklıydı sanki
Tebessümlerin var hala bende...
Sustukça saatler
Dalıp giderdim o vakit hayaline...
Sanki bahar gelirdi yeniden
Sanki tomurcuğa koyuverirdi kendini ağaçlar
Sanki sen gelip bulurdun beni
Dünden...
Ve göçüp giderdi aklımdan
Sen kervanları
Hissettirmeden....

Dün farklıydı sanki
Çekip gittiğinde inanmamıştım biliyor musun?
Bir günün yirmi dört saat olduğuna...
Asırlar kadar gelmişti bana oysa...
Onca yıl dakikalar durmaz mı hiç yerinde
Diye şikayet ederdim ya hani
Meğer bizymiş garezi şimdi anladım
Dürtükle dur istersen
Oralı bile olmuyor şimdilerde saniyelere inat edip...

Dün farklıydı sanki
Biliyor musun?
Belki yıllar acımasız
Belki sen umarsız
Ama şunu bil ki sevdiceğim
Dün dün de kalmadı hala bende
Sen alıp gittin belki beni benden ama
Ben
Dünde kaldım hala
Dünde
Ve sende...

Kenan Faik

Dün farklıydı sanki

Dün farklıydı sanki
Yaprakları daha mı yeşildi ağaçların ne
Çizgisiz düşlerim daha mı özgürdü
Bulutsuzluklarda...
Maviyi hiç sorma
Rüyalarda kaldı artık hatıralardan mülhem...
Ve martılar
Uğramaz oldu nice zamandır muhitime...

Dün farklıydı sanki
Tebessümlerin var hala bende...
Sustukça saatler
Dalıp giderdim o vakit hayaline...
Sanki bahar gelirdi yeniden
Sanki tomurcuğa koyuverirdi kendini ağaçlar
Sanki sen gelip bulurdun beni
Dünden...
Ve göçüp giderdi aklımdan
Sen kervanları
Hissettirmeden....

Dün farklıydı sanki
Çekip gittiğinde inanmamıştım biliyor musun?
Bir günün yirmi dört saat olduğuna...
Asırlar kadar gelmişti bana oysa...
Onca yıl saatler durmaz mı hiç yerinde
Diye şikayet ederdim ya hani sana...
Meğer bizemiş garezi şimdi anladım
Dürtükle dur istediğin kadar dakikaları
Oralı bile olmuyor şimdilerde saniyelere inat edip...

Dün farklıydı sanki
Biliyor musun?
Belki yıllar acımasız
Belki sen umarsız
Ama şunu bil ki sevdiceğim
Dün dün de kalmadı hala bende
Sen alıp gittin belki beni benden ama
Ben
Dünde kaldım hala
Dünde
Ve sende...

Kenan Faik

Eksiliyoruz ya zamandan

Eksiliyoruz zamandan...
Gece susabilir mi sonsuzluğa?
Ve gündüz
Takati kaç yüz yıl?
Ya da kaç bin...
Yarışabilir mi düşüncelerimle kelebekler
Başa çıkamazken kederler ölümlerle...
Sessiz kalmalıyım belki de çekip giderken
Bu hayattan...

Oysa konuşacak ne çok şeyim var
Duymak bile istemediğin...
Kırılan dallar
Koparılan çiçekler...
Onurlar
Haysiyetler
Izdıraplar...
Ne çok şeyim var kızacağın
Sen kadar...

Eksiliyoruz ya zamandan...
Dur diyebilir misin gerçeğe?
Yalanla kaplı olsa da tüm yüzeyler
Taksiratı kaç iyilik?
Ya da kaç bedel temizler?
Yakabilir misin köpükten günahlarını?
Yoksa gökyüzünde balon balon kaybolacaklar...
Saklı kalmalıyım belki de gökyüzünden
Ve güneşlerden...

Kenan Faik

Eski zamanlar ya da

Eski zamanlar ya da...
Üzerine yığıldığın bir ömür.
Geceye
Gündüze
Ne bulduysan çöplere attığın.
Dolup haddi aşmışlığında
Kokuların iyice rahatsız ettiği yıllar
Belki durgunluğun.
Ama atamadığın
Ama hep peşinden
Çekiştirip götürdüğün.
Anla
Anla.

Bırakılmıyor işte
Geçip gitmiş diyerek teselli etmek isterken
Kendini.
Yok olmuyor günahlar,
Kaybolmuyor asla gidenler.
Bilinmez bir gökyüzünde
Fırtınayla boğuşan bir uçurtmanın kuyruğu sanki
Pişmanlıkların.
Acıların
Serkeşi yanlışların.

Ve sen
Düşünmek istemesen de
Cehennemi...
Neden sanırsın?
İçinin o ahlı debelenişlerini.
Neden huzuru görürken libasında insanlar
Neden kaynar içinde söyle
Kazan kaldıran isyanlar...

Söyle
Söylesene hadi!
Yoktu ya cennet...
Yoktu ya cehennem.
Neden debelenip durur ta derununda?
Islak bir gecede
Sığınmasız
Çaresiz
Korkuyla titreşip bekleyen
Gölgen.
Neden?

Cennet
Cehennem...
İçinin kopuşları kadar
Değil mi gerçek?
Değil mi ki
Hislerin

Hep tümsek
Hep kaçak gek.

Ve yaşlanacak inan
Dnemezsen eğer
O ocuka düşlerine...
Dnemezsen eğer!
O yitip kaybolduğun iklimlere
Bekliyor olacak hep seni
Korkular...
Bekliyor olacak hep gecelerde
Ve hiç ayrılmayacak yanı başından
İştemesinde
Ölüm.

Kenan Faik

Eşlik et bana

Düşün ve eşlik et bana
Karalanmasa da olur sayfalar
Ömürler ebediyete engel değilse
Ölüm niye can yakar bu kadar?
Niye gecelere her kalış sessizliğe uğrar?
Düşün
Ve eşlik et bana...
Dinlemeliyim seni
Ve
Ne çok acıyor cümlelerim
Bilmelisin...

Yeşillere boyanmış bahçeler yok artık
Meyvesiz tek tük ağacın hükmünde sokaklar...
Siyah beyaz bir dünya
Kaldırımdan hayatlar
Tatsız tuzsuz ve
Avucumuzda bulduğumuz
Mutsuz yaşamlar...
Olsun
Yine de eşlik et bana
Canım yanıyor sessizliklerde
Dinlemeliyim seni
Ve
Ne çok kanıyor kalemim
Ne düşünüyorsun
Bilmeliyim...

Nasıldı aşk sahiden!
Çıplak mıydı bu kadar sevdalar?
Bu kadar çok muydu?
Yalanlar...
Çok muydu o kadar?
Masallar
Rüyalar...
Ben hiç aşk değilken
Sen miydin o?
Sahiden...
Söyle
Ve eşlik et bana...
Dinlemeliyim seni...
Ve
Ne çok ağlıyor ellerim
Beni
Teselli etmelisin...

Kenan Faik

Geceler hiç ama hiç değil

Her defasında
Varır dalıp gitmelerim hep
Afaki bir yolculuğun
Yansımasız duvarlarına...
Ucuz renklere kandığım bir hayat
Ve hayal
Ötesine kalmayan özeti yaşamımın...
Ne çok şey var
Virgüller
Ya da paragrafların ayırdığı takvim yapraklarıma bıraktığın...
Bir kelimedede yas
Bir cümlede idam
Ve bir renge konduğum kırmızı gelincikler
Her günüme düşen sen kadar...
Acı
Izdırap...

Yavan bekleyişleri zorludur ayazların
Üşüttüğünden sanırsın belki
Ama değil...
Ateşin hükmü yanışlara olsa da
Donarken kahır kahır eriyip kalır
İçime ilştirip hazanlarını
Siyahların...
Sessiz çığlıkların derinliğine bırakma yine de
Geceye kalışlarını...
Gövdesine kurt düşen kitaplarım var kesifliklerde
İçin için hasretlerimi çürüten...
Ve
Geceler hiç ama hiç değil
Tekin...
İşte bu yüzden...

Kenan Faik

Geceye ne bırakabilirsin ki saklayabilsin?

Hissiyatlardır aslında
Manaya saklayan sırları...
Gecenin içindeki hangi karanlık farklıdır birbirinden?
Bulutlar kapattığında yıldızları, ayı
Hangi karanlık daha gridir ki sahiden?
Haşretlerden
Yağmur yüklü bulutları ne kadar saklayabilirsin ki?
Ne kadar dayanabilirsin söyle?
Şazlıkların inlemelerine...
Öyle geçsin işte
Gitsin isterse
Tenine sararmış hazan yaprakları...
Zaten rüzgarlar ne kadar alıkoyabilir ki onları
Sana saklı hüzünlerimden...

Ve
Bırakırım ölümlere
Sevdama hasrettiğim kayboluşlarımı...
Zor zamanlardır yaşam diye diye küçümsedikleri ömürler...
Zor imtihanların en ızdıraplısıdır
Dertlenmek için
Aşkın yanına dahi yaklaştırılmayan meçhule gidişler...

Ve alıp götürür seni nihayet...
Gözün arkada kalsa ne farkeder
Dinlemez yelkovanlar
Dinlemez akrepler...
Vakitler, hep
Umarsız, zalimce sel olup akıp gider...
Geceye ne bırakabilirsin ki saklayabilsin?
Yıllar
Çok gelir belki gözüne
Belki bitmez zannedersin kederler...
Oysa gece
Öyle yaşlı
Öyle yaşlıdır ki
Almaz aklın, havsalan
Şaşarsın ardından
Yıllarını alıp giderken...

Heyhat!
Ölüm var bu alemde
Her cana yakılan biteviye kibritler var
Ve çalınır eskimişliğin katranları alemlere...
Heyhat!
Ölümlere kalır hep mizanlar
Acılar
Kahırlar...
Oysa değil aşklar
Değil kibirler...
Değil sahipleri
Değil hiçbiri

Bu ölümlü bedenlerin...

Kenan Faik

Geç kaldım gelmelerine

Batalıklara bıraktığın bedenim
Muhtaçtı zaten
Hep çamurlara...
Aldanma sakın hasır otlarının aşkına
Meftun olmaya gör rüzgarlara dönüp sırtını
Bırakıverir seni kumlarla bir başına
Söylediği yalnızlık şarkılarıyla...
Tiryakisi olup dalarsın dibine kadar
Ayazlara sarıp tüttürdüğü kayıp dumanlarının sevdasına...

Çamurlu yollarına vardığın tüm patikalar
Eziyet değil...
Kararırken yavaş yavaş gökyüzü
Guruba hareket eder yaşlı bir adam hüznünde güneş...
Rüzgarlar cirit atarken ortalıkta
Hazırlanır yapraklar adamakıllı üşümelere...
ve
Sorgusuz nöbetlere kalır tüm gece
Çopaklı gözleriyle teslim olup
Yağmurlara öylece...

Konağım acıların
Konağım sağanaklarına teslim olduğum otağın işte...
Yol alırken ardından delicesine
Sensizliklerde ölümlere
Kırpiklerin dökülür yavaş yavaş diplerime
Boşaltıp heyelanlarını üstüme...
Battığım ne sulaklıklar
Ne körelesi tenine isyanlarım
Vakitsiz koştum ardından
Erken gittim
Geç kaldım gelmelerine
Sevmelerine...

Kenan Faik

Geç, ve göç gibi irak işte

Buruk da sevilirmiş, sonrası...
Zaten nedir ki, zaman?
Geç, ve göç gibi irak işte verdiği,
Düşlerin.
Yalnızlık ve yavanlık kadar ayrı,
Ama bir o kadar da bitişik işte,
Bendeki sen...

Güz ve giz kadar soğuşuna kalmışım ellerinin.
Kopyasız yaşanmışlıklardı belki yüreğindeki,
Tekrarı olmayan...
Soğuşun solgunluğa dostluğu kadar...
Ya da,
Benim benden olmam kadardı işte ömür...
Sana kaldığım kadar...

Kenan Faik

Gelme artık

Gelme artık
Düştü gecelerime bir kez daha hazan
Dayanamayıp kahırlarına ayazların
Bırak düşsün istediği kadar yapraklar
Korkutmuyor karanlıkların, fırtınaların
Gelme artık, istemem
Değil eskisi gibi kahırlı yalnızlıklarım...

Gelme artık
Yeniden yürümeye yolları, patikaları
Ben, gezmelere sensiz de alıştım...
Hüznümün, yüzümden okunduğunu söylese de kelebekler
Ve aksa da gözlerimden oluk oluk yaşlar
Ben, zaten nicedir sensizliği kanıksadım...
Şabahını, geceni al da git, hadi durma
Üzülme, bırak beni, bırak yalnız başıma
Işığını da, karanlığını da götür istersen yanında
Ben, yazını da kışını da, doya doya yaşadım...
Bir müzik işittimimde tenhalarda uzaktan
Pır pır eder, heyecanlanırdı da kalbim
Bilmezdi kimseler hali pür melalimi
Bir an seni, yanı başımda sanırdım
Bir an sanki bülbül gibi, yüreğime şakırdın...
Biliyorum yoksun, olmayacaksın da artık
Şöyle bir titrese de sensizlikte biçare bedenim
Ben seni ağıt ağıt, turnalarım, göçlerime yaktım
Ben seni, yangın yangın, yüreğime sakladım...

Gelme artık
Yok aram rüzgarlarla...
Seni, sonbaharlarına
Kendimi ayazlara, yarlara bıraktım...
Çıkmıyorum artık, şemsiyesiz, deli gibi yağın yağmurların altına
Gönlümü kurak toprakların yarıklarına, ıssızlıklara, çöllere attım...
Yalanmış her şeyi sahiden, bu kahrolası alemin
Bitermiş sayfaları gizliden gizliye, takvimlerin
Ve eskirmiş yüzü, sömürülen ömürlerin
Senmişsin bana, tatlı bir zehir olup unutturan ölümü, anladım
Senmişsin bana, faniliği ebediyet zannettiren, çok geç anladım...
Gelme artık, çıkamam yoluna
Gelme artık, yazıma, kışıma
Yolum çileli
Yolum dikenli
Gelme artık, dayanamazsın bana
Ben, kendimi, ebediyete, Rabbime adadım...

Kenan Faik

Geride kalıyor işte bir şeyler

Nedensiz bir sonbahardı gözlerin
Hükmü ezellere varan...
Bir noktadan başladığında anlamlar
Anlayamazsın oysa ne vakit nihayete vardığını...
Bitmez sandığın güneşlere veda ettiğinde
Karanlığın hükmüne kaldığını...

.

.

İstemedikten sonra görmeyi
Nasıl fark edebilirsin ki turnaları?
Ve suyun üstünde hareket etmeden
Ne kadar hükmün geçer ölümsüzlüğe?
Düşünmemek
Baştan savmak
Unutmak vakitleri
Belki çare...
Kararsızlıkları gibi
Zanlara mahkum kelebeklerin...
Kanat çırpamak
Ya da çırpılmamak...
Birisi hayat
Birisi ölüm...

.

.

.

Oysa uçamazsın çırpmadan kanatlarını
Doymadan güneşe
Bulamayacağın gibi açan baharları...
Bırakıp gittiğinde
Geride kalıyor işte bir şeyler...
Bozuk para misali kelimeler
Yüreğe yaktığın yatağını bulamamış mısralar
Biriktirdiğin
Ve rotasını kaybetmiş meçhule yol alan şiirler...
Geride kalıyor işte hayat
Bir iki ses
Bir iki nefes...
Sonbahalardır işte firak
Hasretlere vurup zemherileri...

Kenan Faik

Göğün rengi

Sessizce bıraktığımdı hazan,
Başucuna.
Sararmış benzimdi,
Doluşan yapraklar,
Yatağına.
Bir kemanın içli ağlayışından süzülürken,
Odama,
Olmadığını sanıyorsun sen belki,
Yanımda.
Hep aynı sandığım göğün rengi,
Gözlerinde farklıydı bu kez,
Rüyamda.
Dolmuyor içimdeki boşluğun,
Dolmuyor...
Ne olur anla?
Kayboluyorum ben,
Senden sonra...

Kenan Faik

Gök ve yer kadar ayrı

Vaktin bile azap verdiği
Tükenişler
Karlar yağıyor üzerimize
Ve
Aynı şehirdeyiz ya!
Aynı şehirde...
Bir senin bildiğin
Ve
Bir de benim bildiğim
Sır...
Ama kıtalar kadar ırak
Ama gök ve yer kadar ayrı...
Yakınlığımız.
Bir gecenin peşinden sürüklenip gider gibi
Ardındayım.
Ne kadar faydasız da olsa
Ne kadar korkak da olsam
Ve
Ne kadar çaresiz de olsam.
Bir ölüm vakti kuşanmışlığında
Bir uçurum yuvarlanışında
Ama bu alemde
Asla huzura yer olmayışında
Anladım ben seni.
Ve ben ölüm
Ve ben nihayet
Ve ben kabirim artık.
Mizanı bozuk yüreğimin Yüceler Yücesi
Yolum bilemediysem hala Seni
Kimseler
Kimseler hatırlamasın beni
Kimseler sevmesin beni.

Kenan Faik

Güneşsiz bir yol buldum kendime

Nereden sokuldun hayatıma?
Oysa
Alışmıştım ben ayazlarına
Gecenin.
Yakmıyordu artık soğuklar boğazlarımı
Rüzgar bile acırdı halime
Uzaktan bir iki ses verir
Geçip giderdi.
Çoğu vakit paltosuz olduğumu
Nice vakit
Şöyle adamakıllı titreyince anlardım.
Hep aynı oysa
Aynı adımların ardından
Aynı sokaklara
Aynı kaldırımlara
Basıp durdu yüreğim.
Sensiz
Ve sensiz
Hep sensiz uyandığım odalar.
Ve sensiz sokak...
Sensiz olduğu gibi vakitlerin
Rüyalarım bile
Sensiz
Sensiz.
Göğün maviliği bana değil
Güneşin sıcaklığı
Denizin salınışı...
Bana
Bana değil...
Güneşsiz bir yol buldum kendime
Göğün bile haberi yok
Denizse
Anlamadı bile kaçıp gittiğimi...
Hüzünlü tellerine bıraktım gitarların
Bu sokakları
Sahilleri
Kaldırımları...
Ve bedeliydi ödediğim
Şeytanın öylesine bir dokunuşunun...
Bedeliydi bir ömür
Kaybuluşlarımın...

Kenan Faik

Güz zehirler de geceleri

Ve...
Sessizce sokulur müzik.
Yarım bir hikayenin ortasından.
Buz kesilir an,
Ardından.
Ne çok çınlamalara harlandı ateşler,
Ne çok sığıştı valizime gitmeler.
Hıfzıma sığmayan mesafeler mi?
Yoksa...
Aklanmayan şiirler miydi?
Gidişinden kalan.
Yanlış istiflenen zamanların acısı belki,
Bende ki.
Beyhude hükümlerine saklıyım artık.
Bir keman sesi kadar yorgun,
Bir akşamın alacası kadar ikircikli...

Ve...
Dal budak salar müzik.
Yarım bir hayale girizgahı geçip.
Saklanır geceye papatyalar,
Saklanır haddi aşan mısralar...
Ve...
Susar an...
Ardından.
Ne çok sarıp sarmalanır hazan!
Ne çok dökülür yaprak yaprak,
Hayallerim.
Varır mı Kasım'a mektuplarım?
Yoksa...
Güz zehirler de geceleri...
Yine çiğ mi düşer yollarına?
Bilmem.
Oysa,
Vakitsiz cemrelerin olsa,
Sıradışı yanaştığın...
Marazi çırpınışlarımda...
Tütmeyen düşüncelerime inat.
Beyhude kopuşlarına aşınayım artık.
Bir yolcu kadar mecbur,
Bir zuhurun anı kadar mahkum.
Hiç istemesem de...

Kenan Faik

Hazanlarım üşür gecelerinde

Soğuduğunda toprak
Hazanlarım üşür gecelerinde...
Terazisi bozuk bir zamandan arta kalır
Saçlarına gizlediğim vakitler...
Çöl gecelerine bırakırım titremelerimi...
Şilinir kumlara kazıdığım tüm isimlerin
Rüzgarlar bırakmaz yağmurlara sevdami...

Çok vaktim kalmadı buralarda
Yalnızlıkların çekip gitti birer birer koynumdan
Kendimle baş başayım ve sokaklarıyla
Son adımlarım sayılı tespih taneleri kadar
Kaldırımların, sokak lamba ve yıkık duvarlar
Biraz da gözyaşıma sakladığım intizarlar
Bir bilsen, bir bilsen aaah
Yüreğimin içinden güzlerin yağar...

Yoluma serili asfaltlar çağırır beni sanki ölüm
Sanki ölüm, aklım, fikrim sensizliğe kördüğüm...
Yalınayak güvenmelerim ve ben
Ve hayalin ve sen
İşte kervanım işte hayaline göçüm...
Mataram dolu değil, varacağım hanlar uzak mı uzak
Gecelerim tekin değil, sensizliğim bana kurulmuş en büyük tuzak...
Saklımsın, sırrımsın, aciz kaldığımsın diye düşünme sakın
Vasılın Kaf Dağının ardında da olsa
Varacağım ne sensin ne senin hazanın
Varacağım bir yer varsa o da nan gibi aşkın...

Kenan Faik

İki kül olmuş kapı

Benim viraneliklerim...
İki kül olmuş kapı,
Bir kırık penceresi gönlün...
Oysa,
Güz tekmeleyişinde soluklanışların,
Ürkek bakışların can yakan fersizliğine işte...

Benim künhüne vakfım,
Yitiğine kırık dalların,
İçimde kan revan...
Uykusuzluğa verdiği ölümlerin hışırtısına,
Dirilişe uzanamayan sakil tırmalayışlarına...
Belki de,
Sessiz bir ihanetin saplanışına,
Acizliklerimin.

Benim gözyaşlarım,
Sönen چراغlarımin dertsizliğine,
Asırlara binen gafletine,
Heba ettiğin senelerime,
Ve,
Gecelerimin nemli kesifliğine,
Aldanışlarımin.

Ve belki de,
Kül tutunuşlarına kaldığım ebediliğin,
Bir serap misal,
Elimden, sessizce,
Üfürülüşlerine...
Fikrime yamadığın çile fitnesine,
Benim cehennemim,
Kahır kahır,
Cehaletimin fendine,
Ahu vahlarımin...

Benim viraneliklerim...
İki kül olmuş kapı,
Bir kırık penceresi gönlün...
Gıcirtısında ömrün...

Kenan Faik

Karanlık bir yangındı, içimdeki

Karanlık bir yangındı
İçimdeki
Gecesiz bir düş gibi.
Yelelerine tutunmaya çalıştığım
Küçük bir taydın o vakitler.
Kaç korkumu gömdün karanlıklara
Kaç saklambacımı kurtardın?
Karanlıklardan.
Bir uçurtmaydı gökyüzü oysa
Benim için.
Ve hiç
Bırakmadım uçurtmamı
Rüzgarlara.
Biliyor musun?
Olur ya
İçimdeki karanlığı serbest bırakırım
Korkusuyla
Hiç bırakmadım göklere
Bırakmadım
Asla.

Zaten
Yeterince karanlık değil mi sence de?
Dünya.

Kenan Faik

Kışıma mektuplarım

İtirazım yok ateşlere...
Günahlarım...
Çiğ gibi büyümekte...
Geçmiş miydi karalamalarım?
Attığım müsvedde kağıtlar...
Senelerim...
Yangınlarım...
Küllerine kalmışım hayatın...
Esmeye rüzgar...
Bırak öyle kalayım...
Yoksa...
Göklere savrulacağım...

Yolum uzun...
Sonbaharlar gibiyim...
Dökülen yapraklar...
Serin rüzgarlar...
Kışıma mektuplarım...
Ben yolcu...
Ben kervan...
Ben göçüm...
Ama...
Ötelere hep korkularım...

Mataramda bir kaç damla...
Azığımda bir kaç lokma...
Biliyorum...
Verasına mahcup bir dilencisiyim...
Bit pazarı köhnesi dünyanın...
Biliyorum...
Hep aldandım...
Aldanıyorum...
Sana bir türlü varamıyorum...
Yardım et...
Allah'ım...

Kenan Faik

Kirlendiği an sokakların

Yorulдум
Hem de çok
Hayattan...
Kalabalıklar bir vızıltı sanki
Kulağımda sürekli uğuldayan
Hiç ama hiç yorulmayan
Ve hiç bıkmayan...
Ama sürekli
Kafamın içine çeri çöpü acımasızca boşaltıp duran...

İşırdı eskiden ışsızlıklarda şehirler
Göge bırakıp rüyalarını...
Ay bir başka güzel görünürdü gözüme
Yıldızları sanki cilalanmış
Bulutları tertemiz bulurdum hep, öylece...
Yağmurun temizlediği yüreğim gibi
Soğuşun tenime verdiği o ilk haz gibi...
Seni bulurdum sanki
O şehrin kollarında her gece...

Kalmadı oysa artık eski tadı kelimelerin
O köhnemiş şehirler gibi
Surları yıkılmış anılar gibi
Kalmadı kaldırımların
Sessizliklere fısıldadıkları o güzelim hikayeler...
Kirlendi geceleri sokakların
Çöplerin saçılıp etrafa saldığı o iğreti kokular
Şardı sanki, sen kokulu sayfalarımı
Nazire yaparcasına yangınlara
Sızıp karanlık odamın penceresinden...

Ve sen
Neden şehirsin?
Neden gece
Neden yıldız
Neden sokaksın?
Söyle...
Yoksun hep
Kirlendiği an sokakların...
Yoksun
Alevlerine kalınca sayfalarımın...
Yoksun işte
Yok
Yok...

Sayfalarım kızıp kaçtığın tüm karalamalarım
Batalıklarımdaydı oysa benim...
Ve ışsız bıraktığın şehirlerin rengiydi hep
Kalemime musallat olan o bütün karalar...
İşte bu yüzden kirleri sokakların
Şayelerine kaldı hazan hazan avazların...
İşte bu yüzden güzel değil

Gecesini kaybetmiş şehirlerin...
İşte bu yüzden gecelerde hep
Sana sessizliğim
Sana sitemim...

Kenan Faik

Lal olmuş rüzgarlara ektiğim hazanlar

Şimdi,
Neden?
Çıplak bir donmuşluk hissinde,
Lal olmuş rüzgarlara ektiğim hazanlar...
Göğün,
Belki de,
Sayılı soluşlarına mahkum bu sefer,
Sessiz seçkilere bıraktığım güzler...
Kibrit parlamasında bir yitişe,
Aniden,
Kayıp gitti bir yıldız,
Kirli ellerimden...
Bir kuytu bulup,
Çekildi,
Umutsuz sessizliklere,
Göç yollarının müdavimi turnalar.
Kimsesiz bıraktığın hislerim artık,
Yakıştırdığın azaplara sarmaşık...
Ucu, sonu belgisiz,
Altı üstü belirsiz...
Geç bir vaktin,
Geç kalmış varışlarında,
Kaybettim,
Ya da kaybettin oysa,
Sen beni...
Ya da ben seni...

Kenan Faik

Nedir oysa yalnızlıklar

Eskidendi
Sokaklarına yazdığım şiirler...
Geceyi beklerdim
Yıldızlardan süsleyeyim diye satırlarımı
Demet demet ışıklarını kondurup harflerin yerine...
Bir ırmak hayal ederdim hep evinin kapısının önünden akan
İçinde kelebekler
Kenarlarında envai çeşit çiçekler...
Hep sana dair güzelliklere
Hep sana dair sevgilerime...
Onsuz
Bunsuz
Yıldızlar hep geçmezler göğü...
Ve hiçbir yıldızı göremezsin sen
Onla
Bunla...
Nedir yalnızlıklar bilir misin?
Gece belki
Gölge...
Kuytular belki
Hazan
Hüzün...
Nedir oysa bilir misin yalnızlıklar?
Sensin
Ve ben...
Yüreğin
Ve yüreğim...
Aklın
Ve Ömrüm...

Kenan Faik

Nefes alımı zamanlara sığışan bir hayat belki

Zannetme
Kapı önüne bağıladığını
Zamanı...
Ve bekleme
Tutulduğunda azgın sellere
Kıyıların seni elinden tutup kurtaracağını...
Vaktin ederi gece midir?
Yoksa gündüz mü?
Bir rüzgar esimi hayatların nihayeti
Un ufak olmuş düşünçelere koyuverir seni...
Yerin sarsılışına kaldığın an
Unutursun suya hasret çiçeklerini...
Şolgun bir hale giriftar olur
İçinin muamması tüm o renkler...
Vapurlar sessizce devam eder belki yoluna
Yürekleri ağır ağır yarararak...
Kaç ömrü taşır yanında sokaklar
Bilemezsin asla...
Kaç ömre daha gebedir kaldırımlar?
Yalınayak koşar durur zaman
Çılgıncasına...
Üfak bir çocuğun sevecenliğinde
Yaşlanır, şaşarsın...
Her gününe konan güvercin
Gününden mi
Yılından mı bir yaprak olup düşer söyle!
Yoksa
Düşen kayıpların mı?
Kazançların mı ömründen...
Bir begonvil gibi kokusuz mu
Ya da hanımeli kadar güzel mi koktu gecelerin?
Nefes alımı zamanlara sığışan bir hayat belki
Şeni kahreden...
Öksürüklere boğulduğun an
Anla ve geriye bak...
Başın dönüyorsa uçurumlardan
Yol alamamışsındır artık
Zamandan...

Kenan Faik

Nihayetsiz yanışlar

Kırık cam parçaları hükmünde,
Karalamalarım.
Bulutsu kayboluşlarına kanan sevmelerim kayıp bir renk...
şeytanın gözümü boyadığı tüm alazlar ise,
Sanki bir cehennem tasviri...
Ve gençlik,
Ve sevda,
Ve ömür....
Bitesiyeye yakıyor bedenimi...
Oysa,
Gösteriyor ya me'lun...
Sanki bitesiyeye değil gibi,
Bu efsuni,
Zevki,
Sefahati,
Lezzeti...
Bir elma kurdu misali,
Kemiriyor yüreğimi...
Kemiriyor seneler sanki,
Sessiz ve derinden,
Kemiriyor sinsice,
Ebediyetimi...

Sevmenin mi söyle, bedeli?
Gecelere çaldığın prangalar!
Sevmenin mi bedeli?
Biteviyeye kısır döngüsüne boyun eğdiğim fanilik...
Ömrüme saplanan her bıçağın yarasından mı?
Kan kan sızan,
Aklıma zarar azaplar...
Cehennemine mi beni davetin?
Bir dans kadar cazibekar,
Ama bir o kadar da cehenneme davetkar...
Köleliğe meyyal histeri krizlerinde,
Bir Afrodite kadar,
Ateşe ilah tapınmalara bilmeden kapılışlar...
Ve...
Bilmeden,
Viran, fani bir ömre sığıştırdığın,
Cehenneme sakladığın...
Nihayetsiz yanışlar...

Kenan Faik

Olmayacak, hiç baharlar

Adımlarını takip ediyorum
Geçmişine sakladığın adımlarını
Sokak sokak
Cadde cadde
Aklıma işli tüm bastığın kaldırımlar...

Teninden süzülen tüm karamsarlıklarının
İzleri hala taze...
Gölgelerini bile bırakmışsın göz yaşlarının
Hala yansımaları
Yüreğimde...
İçlenir bir an kulağıma ilişen bir müzik
Donakalır hislerim
Dinlerim seni...
Her şey sesin
Her şey sessizliğin
Her şey sensizliğim...

Hızlanır atışları kalbimin
Bir an seni hisseder
Sanki benim...
Seni sorar hala
Altında konuştuğumuz sokak lambası...
Seni bekleğim o köşe başındaki ağaçlar
Yürüdüğümüz asfaltlar
Dilleri yok ki
Konuşsalar...

Adımlarını takip ediyorum
İçimde yangınlar
İçimde fırtınalar...
Geçmişine sakladığın seni arıyor yüreğim
İçimde hazanlar
İçimde yarlar
Biliyorum
Olmayacak
Hiç baharlar...

Kenan Faik

Oysalara kalmasan keşke

Oysalara kalmasan keşke
Gece başka bir güzel bugün
Çalışını çırpısını temizlemişler sanki göğün...
Öyle içim efil efil
Öyle nefesin tenimde...

Ay
Pencerenden yansıyor çehrene
Hayal olsa da
Doyamıyorum sevdana
Bu kaçınıcı hicran
Bu kaçınıcı can çekişmem kuytularında...

Sükülentin durur mu hala cam kenarında?
Kuraklığına mı korkuların?
Hayatın...
Eskizlerine aldandığın kaçınıcı gecen bu?
Masum bir kibrit çakımı yaşamlar tutuşturur
Çalılarını şehirlerin...
Ve yangınları susturamazsın
Geceleri salıp üstüne...

Oysalara kalmasan keşke
Yağmur gibi yağsan özgürce
Tövbelere kalmasan cehennemlerde
Küreklerine asılıp hayatın
Yol alsan benimle
Cennetlere...

Kenan Faik

Ölüm çağrısıdır dem

Öyküsünü yazdığın değil sazlıklar
Geceye serenade yaptığı gibi değil kurbağaların
Ay ışığında kalamazsın hep
Bulutlar girer karakedi gibi
Aşkların arasına.
Rüzgarın savurduğu bir yapraktan ötesi gibisi yok
Hayatın güzüne iyi gelen.
Çakılı kayalar gibi yerinde durmaz hisler
Üfalanışını seyredersin de sonra hayallerinin
Üzülürsün
Çocuklar gibi.
Başını
Annenin göğsüne yasladığın gibi değildir taşlar
Hem yumuşak değil
Hem sıcak
Hiç değil.
Göz yaşlarını silen birini bile bulamazsın
An
Geçip gitmiştir de çoktan.
Kemalé ermeyi de tüketmiştir zaman.
Ölüm çağrısıdır dem.
Pişmanlıklar
Karamsarlıklar...
Faydasız çirpinişlerin kar etmediğidir zemheriler
Ve
Yeniden başlar her seferinde
Yaşanmamış yaşanmışlıklar.

Kenan Faik

Ölüm, ansız...

Seslerin sükutundayım
Zalim bir düşünceye varır yollar
Gecesiz
Ve istemsiz.
Çağrısız koşuşturmalar yorar
Yüreğimi.
Bir sis kaplar diplerimi
Köklerimi
Boşaltıp bataklığa
Yitik benliğimi.
Boş çukurlara sarar dumanlar
İslerini.
Oysa
Bilmezsün sen!
Tuzak tuzak çektiğimden de öte
Acılar.
Kapansız patikalar yok.
Andığın
Ya da sandığın
Gibi değil
Ölüm.
Değil
Vaktin bir parçası bile değil.

Ansız
Zamansız...
Bir kaptırmışlığın ötesinde
Ve
Amansız.
Yorgun bir göz kırpışın
Yanında hemen.
Belki
Yenik düştüğün bir zamandan arsız
Belki
Viran bir terkedilmişlik gibi
Çatısız.
Yine de
Bir yetim gibi
Arkasız
Bahtsız.
Ölüm
Belki andığın gibi değil
Ama abartısız
Ama ayrımsız.
Yani
Yaşam gibi
Ben gibi
Sen gibi
Sıradan
Mübalağasız.

Kenan Faik

Ölüm, kalım... ve ötesi

Anlamsız dünyaların kopuşundan belki
İçime bırakılan öğretilerin isyanı.
Korkum
Bırakıldığım vurgusuz yaşamlara
Ya da
Yıllara
Farkına bile varamadığım yıllara...
Rüzgarın savurduğu bir yapraktan ötesi olmayan
Yapağıya saran hislerime.
Manasızlığın kararan bir geceye dönüşü sanki
Âna saklanan boşluklar.
Berrak mı yürüyüşlerim?
Karanlıkların bağrında.
Yoksa
Her adım mı?
Azar azar yaklaştıran
Beni kayboluşlarıma.
Sessizliğin mecburi hükmüne mi?
Ya da
Boyun eğişine mi?
Prangasız hırpalanışlarım.
Ben miyim ben?
Yoksa
Bir çerçevesi çizilmiş ucube mi?
Gördüğüm
Ayna da.

Hecesiz kaşıkladığım şiirlerimdesin yine de
Düşerken çarpıp kayalıklara mısralarım.
Her darbesi bir kıvılcım
Her acısı bedenime emaresi ızdıraplarımin.
Ölüm
Kalım
Ve ötesi.
Zor bir yolculuğun arefesindeyim
Nihayetsiz.
Tükendi belki vaktim
Bihaberim belki
Belki de
Ölümsüzlüğe müştak harflerim.
Ya da
Azap mı inanmak ölüme?
Bilmiyorum...
Bilmiyorsun...
Öyleyse söyle hadi
Var mısınız?
Yok musun?

Kenan Faik

Ölümlere bırak beni

Öyle olsa bile
Kelimelerim kifayetsiz
Ne damlası dokunur tenime yağmurun
Ne ısıtır beni güneş...
Anlatamazsın ki beni
Hiçliği tattın mı sen hiç?

Sevgin
Bana özleminden değil
İnan...
Hayallerin elle tutulduğunu gördün mü hiç?
Ve ben bir toz bulutu
Ve ben çürümüş bir fikir isem
Ayrık otları misal
Tutmak istemezsin zaten beni...

Bir ben olsam gecende
Karanlıklar kaplar içini...
Zerrelerim çorak
Varlığım firak
Yalnızlık çalsın bırak isterse kapını
Varır tüneller nihayetinde ışığa
Ve ben göçüksem eğer
İnan
Bensizliğine değer...

Hüzünleri sal gitsin yüreğinden
Umutlarına koyma beni
Gülüşüm yüreğimin maskesidir inanma
Dağılmaz hiç
Sis bulutlu gecelerim
Yüreğim viran
Yüreğim harap
Ölümlere bırak beni
Bırak öylece öleyim...

Kenan Faik

Sabahı yok bu gecemin

Neden bekletiyorsun gecemi?
Göğün mü irak?
Yok mu tutanı?
Rüzgarlarının
Ellerinden.
Yoksa,
Ayaz mı tek buraların
İflah olmaz tek yolcusu?
Buz tutmuş asfaltların ölgünlüğüne inat.
Kırağıya çalmış dikenli ağaçlarla çevrili
Sana varamayan şiirlerim.
Her bir harfim kar
Her bir düşüşüm sevdam
Her bir konuşum ölüm.
Bekleme beni emi!
Değmem ki!
Kanatlarım mecalsiz
Gözlerim fersiz
Bir tenekem
Çalı çırpım
Kibritim bile yok.
Bekleme beni emi!
Sabahı yok bu gecemin.

Kenan Faik

Samanlıklara saklanamaz yağmurlar

Aşklara kuraklığını öylece mi verdin?
Kum
Ya da toprak...
Biri çöl
Diğeri ölüm oysa...
Kum da mı ölüm dersin yoksa
Öyle olsun...
Samanlıklara saklanamaz yağmurlar
Ve göğün haberi olmadan uçamaz
Serseri rüzgarlar...
Vurgunlara bırak istersen
Ya da uçurumlara
Aklının esrik savruluşlarını...
Yatağına al istediğın kadar geceyi
Uyuyamazsın...
Gün bırakmaz seni
Çarşafllara dolanır hezeyanların...
Ve yaprak yaprak dökülür her bir şiirim
Hazanına dayanamayıp...
Ucuz sevmeler ölmeli derdin hep
Şakayla karışık düşüncelerimi ayıklarken...
Düşüp kaldığım bu kaçınıcı hendeğın
Bu kaçınıcı baharı hayalimin...
Yağmurlarına ve ardından sellerine kaldığım
Bu kaçınıcı ölümüm mısralarında
Sana yar olamadığım...

Kenan Faik

Sana sadece sus desem

Sevmedin mi?
İnanayım mı sahiden?
Gece beyaz mı
Yoksa sarı
Ya da turuncu da ben mi bilmiyorum?
İslatmaz mı yağmur?
Esmez mi rüzgarlar demek istiyorsun bana?
Ateş yakmaz
Mavi mavi değil
Yeşil de yeşil değil diyorsun öyle mi?
Öyle olsun inanıyorsan...
Öyle olsun gök beyaz diyor
Ateş yakmaz diyorsan...
Öyle olsun
Ben sen olmayayım
Şen ben olma istersen...
Öyle olsun
Aşk olmasın
Hasret yalan
Firak dolan olsun dilersen...

Sevmedin mi?
İnanayım mı sahiden?
Sus
Sana sadece sus desem...
Senle ben yoktum ki hiç
Ben hep sendim zaten...
Hadi
Yapabiliyorsan
Kendini
Kendini hiç olmamış farzet madem...

Kenan Faik

Sandığın gibi değil

Varlığın soğuruşlarına bırak
Bırak
Düştüğüyle kalsın rüzgarlar.
Tuttuğun
Tüm vakitler gerçek değildi oysa
Sende kaldığını zannettiğin tüm yaşamışlıklar da.
Açığında görecektin de avuçlarını...
İnadın
Korkundu
Sımsıkı yumduğun...
Sandığın gibi
Ellerin değil.

Bir kayaya sımsıkı sarılan toprak misali
Kayıp gitmen oysa bilsen
Mukadder olan.
Ve ölüm
Yağmurlara dur diyebileceğin gibi değil
Vakte
Bekle ne olur
Diye yalvarabileceğin gibi de değil.
Sellere tutunmak kadar manasız
Yaşama tutunmak.
Dökülür her seferinde
Kam aldıktan sonra yaşamdan
Yapraklar.
Gün bıkmaz iç çekip gitmekten her seferinde
Gece bıkmaz
Her defasında kabirlere inmekten.
İçinde
Kök saldığına dair fısıltılara inanma sakın.
Şeytan zannettiğin gibi boş değil.
Bir varmış
Bir yokmuş diye anlatılır ya hani masallar
Sadece o kadarmış gerçekler.
Gerisi
Sandığın gibi değil.
Değilmiş hiç öyle hakikat
Hem de
Hiç değil...

Kenan Faik

Sanki ellerim tutukluk yapmış

Sanki geceler kopartmış seni benden
Sanki ellerim tutukluk yapmış
Sarılamayıp sana.
Sanki kalbim durmuş
Sesini her duyuşumda...
Neden böyle kalakaldım karakışın ortasında?
Neden duymadı sessiz çığlıklarımı rüzgarlar
Öylesine beklerken özlemle
Neden bıraktı beni boşluğa
Umut...
Ve geçti su gibi akıp
Yıllar
Aynı şehirde
Ama sanki farklı asırlarda.
Hiç görmeden birbirimizi.
Ben seni erken sevmişim
Sen bana geç kalmışsın.
Kirlenmiş iklimlerimiz
Havası gelincik tarlalarının kokusu değil
Ve ağaçları yok artık bu şehirde
Sincapların.
Papatyaların da
Olmadığı gibi toprakları.
Biliyor musun?
Seyredemiyorum seni artık
Gökyüzünde.
Mavisi yitik binalar sarmış sokakları
Aşklar çekip gitmişler nice zamandır
Buralardan
Ve ben
Ulaşamıyorum artık senin
Güneşine
Nefesine.
Eğer geçmişteysen benden
Git
Daha da gerisine git.
Sarmasın asırlar
Ne 17'inci asra
Hele ne 18'inci asra...
19 ve sonraki asırları
Sakın
Sakın ha sakın
Aklına dahi yanaştırma...
Yanaştırma ki
Hep öyle bileyim seni
Öyle mavi
Öyle yeşil
Öyle deniz.
Ve unutma
Sevmek birliktelik değildir bazen.
Ben
Muhakkak seninleyim bil

Seninle
Sen istersen.
Zaten istesende
Bulamayacaksın burada,
Kirlenmemiş bir aşkı!
Ve
Göremeyeceksin
Bulutları
Güneşi
Yağmurları...
Artık imkansız...
Bulamayacaksın
Sevgiye damlayan gözyaşlarını...

Kenan Faik

Sazlarını kırdım, yaktım

Adım adım yürüdüğün kitaplarımın ayrıçaları üstünde duruyor hala...
Benden bir hatıra olsun sana diye bir yaprak koymuştun hani,
Sararmış sayfaların arasına.
Dümdüz olmuş, kurumuş bir kağıt hissinde,
Eskiyip yıllara...
Bir klarnetin sessiz ağlayışlarına bıraktığım kötürüm asırlar,
Kimsesiz kelimeler evinden çıkagelir sanki,
Üçyüz yıl geride bıraktığım kahırlı hissiyatlarıma.

Kırık pencerelerin,
Gözü yaşlı,
Çürümüş,
Nemli pervazlarına iliştirirdim korkarak,
Rüzgara mağlup, çınar yapraklarına karaladığım şiirlerimi.
Yağmurların altında,
Sırılsıklam alevlere teslim olurdu içimin garazkar tortuları...
Gelmezdin sen!
Beklerdim sokağın karanlığı çökene kadar hayalini.

Nicedir ağıtlara düşman oldum bilir misin sevdiceğim?
Sazlarını kırdım, yaktım...
Kopardım gönlümün tellerini...
Dokunamadı o günden sonra mızraplar yüreğime.
Gecelere bırakmadım yanık türküleri...
El el diyarlara sürdüm tüm ahları vahları.
Yoktu içimin hazanlarına çare,
Yoktu güneş yüklü baharlar...
Yoktu sırt üstü uzanıp seyrine daldığım yıldızlar...
Yoktu artık kuruş kuruş biriktirdiğim umutlar...
Çünkü,
Yoktun sevdiceğim,
Yoktun artık.,
Sen yoktun...

Kenan Faik

Senden öğrendim bilir misin?

Senden öğrendim bilir misin?
Ben
Beklemeleri.
Asırları yüklemişsin de sırtıma
Bilememişim.
Çıplak, kar adımlı çocukları izlemişim
Soğuk kış gecelerinde.
O tarifsiz çocuk gülüşlerinde
Üşümüşüm de
Anlamamışım.
Rüya deyip geçtiğim tüm tenekelerin içinde
Senmişsin oysa yanan.
Alevlerinmiş hep
Azar azar
Beni azaplandırın.
Ateşlerine vurulmuşum da
Ondanmış
Seni böylesine içten kanıksayışım.
Ay ve yıldızların altında
Geceyi hep sen zannederken
Gerçek açlığı ve susuzluğu öğretmişsin bana.
Ben o zaman anladığımı farkettim işte
Yalanmış dünya.
Senden öğrendim bilir misin?
Ben
Zorda kalmayı.
Ve bir insana verdiğin değer kadar
İnsan olunacağını.
Anladım ki, iyilikmiş aşk
İyilikmiş sevda
Bir fakirin duası
Bir çocuğun içten sarılışıymış kirli elleriyle
Umursamadan boynuma.
Sen
Ne çok şey öğretmişsin de oysa bana.
Ben
Çok geç kalmışım
Şana.

Kenan Faik

Senin kadar

Neden inat eder müzikler
Rüzgarlara...
Oysa ne rüzgarlar
Ne müzikler güzel dans eder...
İnan
Senin kadar...

Gecelere bak istersen
Hissettirmeden kimselere...
Ve dikkat kesil
Duyacaksın uzaktan
Efil efil bir rüzgarın nağmesini...
Bakma onların inat ettiklerine sen
Sarmaş dolaş olurlar hep gecede
Doyamazsın rakslarına...
Sanki biri Apollon
Diğeri Canola...

Tellerine vururken rüzgarlar arpın
Apollon Canola'yı sanki gizliden seyreyler...
Ve
Müzikler gider, sessizliklerin ardından
Sevda rüzgarlarına kapılıp
Hissettirmeden...
Kimseler
Ama kimseler bilmeden...

Kenan Faik

Sessizce çek üzerime yokluğunu

Sessizce çek üzerime geceni
Olmadığını anlamayayım.
Düşmesin üzerime karlar
Rüzgar ayaza kol kanat germesin.
Bu gece
Seyredeyim yıldızları,
Ve aya kondurduğun
Çehrenin o efsuni beyazlığını...
Seyredeyim öylece
Dokunma.

Sessizce çek üzerime hazanını
Hissedeyim öylece
Nihayetini ömrümün.
Yaprakların
Senelerim gibi kopuşunu
Ve eskimişliğini tenimin matlığında
Seyredeyim öylece
Meçhulü düşünerek.
Kahverengiye çalsın tüm ağaçlar
Birazda ıslansın
Hüzünlere kopuşunda.
Baktıkça hazana
Gözyaşların gelsin
Muştusunu yitirmiş aklıma
Yağmurlarında.

Sessizce çek üzerime yokluğunu
Üşüyeyim yine de
Yetim bir çocuk gibi ardından.
Hayallarım ateşlensin
Göğsüm soğuk terlere kalsın
Ellerim titresin.
Yokluğunu bırak hiç değilse
Öylece...
Ölene dek
Hep yanımda kalsın.

Kenan Faik

Sessizce kapıl müziğine gecenin

Sessizce kapıl müziğine gecenin
Aradığın değil
Biliyorum...
Ama
Alaca karanlığa var daha
Bitmiş değil zannettiğin gibi
Izdırabı sokakların...

Şaklı duygular belki hep
Ömre tutsaklıklar...
Yaprak yaprak kopuşların serencamı
Asırlara bedel oysa...
Sanıyorsan geceler
Sanıyorsan yıllar suçlu
Susuzluğuna kandiğin seraplara sor istersen...
Aldanıyorsun...

Savurdu saçaklarını fırtınalar
Sığındığın tüm şiirlerin...
Bulamayacak mı sandın bir daha mısraların
Gelgitlere gömdüğün pişmanlıkları...
Söyle hadi, çekinme
O kadar mı güvendin çekip giden gözyaşlarına...
O kadar mı güvendin dönmez diye
O yalan yıllara...

Kenan Faik

Sessizliğini ver bana

Sessizliğini ver bana
Canımı yakıyor
Geceme bıraktığın cam parçaları...
İçimde kanattığın
Ne çok hikayelerin var...
Uzun yollara kaldığın vakit
Görürsün ya hani
Yol kenarlarına sızan sararmış otları...
Kaldığım
Ya da gittiğin de işte öyle...
İşte öyle halim
İşte öyle kuraklığına kalmışım...

Kırık bir kiremit kırmızısına bıraktığım belki
Döngüsüne kaldığım mevsimlerin harabiyeti...
Yıkılmaya yüz tutmuş virane evler
Etrafında
Dikenler kaplamış ottan düşünceler...
Ömür dediğin çekip gitmeler
Şevmeler
Özlemler
Nefretler...
Bir mataraya sığışan çöller belki
Susuzluğa bırakılan hasretler...

Al gecemden ne olur?
Kırık cam parçalarını artık...
Geceler
Ah geceler
Yaramı çok deşiyor
Canımı çok
Çok ama çok acıtıyor...

Kenan Faik

Solup giden papatyaların gözyaşları

Geceye baktığında
Tedirgin eder beni
Seyreylediğin uçsuzluklar...
Acizliğim
Hiçliğim
Varır azametine
Secdelere boyanıp
Tazarrulara bırakırım ahvalimi huzurunda
Rabbim...

Sevgili
Ömür dediğin
Rengi değil gecelerin...
Mavisini yitirmiş gökyüzüne
Penceresiz odaların
Papatyasız baharların
Yağmursuz toprakların gazabına kalsan
Ümitsizliğe düştüğün
Kar değil...
Ve ömre değer değil...

Tonla saçılır baharlara neşveler
Kuşlar
Kelebekler
Börtü böcek
Çiçekler...
Anı yaşayıp
Kanıp şükürlere
Revan olup nerelere giderler?
Nerede onlara dert
Nerede kederler?
Bilmez
Bilmez bir ömre şığışıp kalan bedenler...

Sevgili
Değil işte cennetimiz bu alem
Değil, yalan sonsuzluğu aşkların
Uzanamadıktan sonra ötesine ölümün
Ufak bir ömre kalır emellerin...
Neden sanırsın söyle?
Doynamadan mevsimine
Solup giden papatyaların gözyaşları...
Neden?

Kenan Faik

Sukulentin yalnızlığı kadar

Suskundu,
Çöle ekilen papatyalar,
İki damla arzusunda huysuzlanırken rüzgar.

Suskundu,
Közlere mahkum kuşlara çok görülen, kır menekşeleri...

Şusuzdu şiirlerim,
Örtüne iliştiğın sukulentin yalnızlığı kadar...
Gecen mi küstürdü seni ayazlara?
Yoksa,
Mecbur muydu yüreğın?
Kırgın kuşlara...

Vaktın alaşağı edildiğı seslerden üfürür rüzgarlar,
Kulağına dolan ağıtları!
Kaybolduğın,
Ya da kaybettiğının farksızlığında,
Ağlar çöl toymarları ardından.
Ağlar,
Yanarken çöl misali derbederliklerde...

Kenan Faik

Susar evganım

Göç kadar sevdam.
Türkü türkü kanatlanır diyarlara hazanlar
Şanki ağıtlar düşer de ateşler gibi şehirlere
Özlemine mehtab çehreli sevgilinin
Yanar bulut bulut
Gökler.

Yağmurları tozur rüyalarımın
Susuz ve kirli.
Akmayan gözyaşlarına mecra olurken
Adımlarım kül çöllerine bulanır mecalsiz
Yavaş yavaş çeker beni içine
Bataklıkların.
Yavaş yavaş çekip gider ruhum teninden
Susar sonsuza kadar
Susar çevganım.

Yalnız ve idraksiz
Vurur tellerine mızrabım.
Yad etmeye yetmeyen bir ömrün bağrında
Kelimelere küser
Lal olur dilemmalarım.
Yangınına
Çalgısıyla eşlik eder bu sefer sazendeler
Şehirlerin.
Eşlik eder zemheriye inat
Raks ederek
Alevler.
Gönlüm ısınmaz yine de
Yansın isterse toprak.
Gidişime ne engel olabilir ki ben faniyken.
Gidişime tek sen eşlik edebilirsin
İstersen.

Kenan Faik

Susup da gitse miydi deniz?

Susup da gitse miydi deniz?
Nereye?
Nasıl?
Ya sonrası!
Ne olurdu sonrası?
Martılar ne yapardı şaşkın şaşkın!
Kendini nasıl seyrederdi gecede ay?
Bir masal gibi süzülen gemiler
Nasıl dururlardı ayakta?
Ya denize deli gibi aşık şu ihtiyar!
Nerede bulurdu ızdıraplarına sükunu!
Dalgalar nasıl dile gelirdi kavga etmeden kayalıklarla...
Sessiz bir karabatak dolaşıp dururdu ya ortalıklarda
Bak yine başıboş dolaşıyor diye güldüğümüz
Ne yapardı sonra...
Nereye kaybolurdu meraklı bakışlarımıza inat?
Nereye giderdi insanlar?
Yalnızlıklarıyla dertleşmeye
Bir başına.
Nereye giderdi köpekler?
Kumsallarında oynamaya...
Susup da gitse miydi deniz?
Zalim bir koca gibi!
Sahtekar bir dolandırıcı gibi!
Ya da evinden kaçan
Kandırılan
Hayal peşindeki çocuklar gibi...
Ne olurdu sonra?
Gitseydi deniz
O da yeter deseydi!
Düşünmediniz değil mi hiç?
Denizin de birgün
Çekip de gidebileceğini...

Kenan Faik

Sustu ayazın vurduğu şehirler

Sustu toprak
Sustu ayazın vurduğu şehirler...
Sokaklar hazandan bihaber
Gök kimsesiz
Rüzgar çaresiz...
Yabana kalan tüm duygular gibi severler
Mürekkebine muhtaç kırık kalemlerin...
Mağcup olduğun kadar
Ziftlere bulanır masum safyalar...
Saklandığın kadar
Gölgeler takip eder seni
Bilmelisin...

Utaniyorum oysa
Aldığım nefeslerden...
Geceye buruk kalışlarından...
Yapraklar dolanır ayaklarıma
Fırtınalara saklanırım çaresizce...
Ölümlle kol kola yakıştırmalar saplarıım toprağına
Düşüncelerimden...
Sessiz dokunuşlarına muhtaç tenim
Rüzgarların ellendiğı gibi yapraklara...
Ve
Uzaklığın değil gecesizlik...
Yanımdayken hissedememek seni kahrım
El gibi...

Kenan Faik

Sustun madem

Baktın madem
Gördüğünü ummalı mıyım?
Ben denizi görüyorum mesela
Seni düşünürken...
Sanki kıpır kıpır suların kıpırdanmaları
Gülüşünü hatırlatıyor bana mesela...
Baktın madem sen de gözlerime
Baktın madem yüreğime
Ummalı mıyım beni düşünürken hayalinde
Benim gördüğümü gördüğünü
Seninde...

Duyduğun madem
Duyduğunu hissetmeli miyim?
Ben sesinde ırmakları yaşıyorum mesela
Sessizliklerde seni düşünürken...
Sanki damla damla akıyor tınların geceme
Yağmurları hatırlıyor bana mesela...
Duydun madem sen de sesimi
Duydun madem içimin heyelanlarını derinimde
Ummalıyım sahiden beni düşünürken yüreğinde
Benim duyduğumu duyduğunu
Seninde...

Sustun madem
Başka bir şey hissetmeli miyim?
O güzel çehreni kaçırıp utandığını
Farketmeli miyim söyle mesela...
Senin de beni
Benim seni sevdiğim kadar sevdiğini düşünsem
Kızarmısın peki bana mesela...
Yoksa
Sarılıp boynuma
Seni seviyorum der misin?
Mesela...

Kenan Faik

Susturamazsın içindeki hicranları

Oysalara kalmasan keşke
Gece bir başka güzel bugün
Çalışını çırpısını temizlemişler de sanki göğün...
Öyle içim efil efil
Öyle nefesin tenimde...

Ay
Yansıyor tüm efsunuyla pencereden çehrene
Hayal olsa da tebessümlerin
Doyamıyorum sevdana yine de
Bu kaçınıcı hicran
Bu kaçınıcı can çekişmem kuytularında
Bu kaçınıcı kalışım kim bilir?
Yalancı baharına...

Sükülentin durur mu hala cam kenarında?
Okuduğum roman sayfasına uzanıp...
Anlatır mı seni bana?
Kuraklığına mı korkuların hayatın...
Eskizlerine aldandığın kaçınıcı ömrün bu?
Masum bir kibrit çakımı yaşamlar tutuşturur
Çalılarını şehirlerin...
Ve yangınları susturamazsın öyle kolay kolay
Geceleri salıp üstüne...
Susturamazsın içindeki hicranları
Çiğliklerini bastırıp...

Oysalara kalmasan keşke
Yağabilsen yağmur gibi özgürce
Kalmasan tövbelere cehennemlerde
Küreklerine asılıp hayatın
Yol alsan benimle
Cennetlere...

Kenan Faik

Sürgünde düşünceler

Korkunun derinlerine saldığı uçsuzluklarda
Vakitler belki
Kıymetini anlamadığın
Ama
Ölesiye direndiğin.
Sadece kisveye sarılı zannında
Bırakma ne olur?
Faniliğini...
Bırakma kendini
Kandığın
Sürgünde düşüncelerine
Yüreğini.

Gecenin mi sanırsın siyahlar?
Ve niye siyahlara bırakır gönlünü hazanlar?
Sessizliğe kaldığın provalarda
Yaşadığın değilse ölüm
Söylesene
Ne sanırsın ölümü sen?
Bilmem...

Neden, hüzün kaplar içini insanın?
Güze teslim olmaya başlayınca ağaçlar.
Neden huysuzlanır hışırdayan dallar?
Yapraklar sararıp solar.
Çekip gider haber vermeden rüzgar.
Ne kopar sanırsın yüreğinden?
Söyle
Düştüğünü anlayamayan sen mi?
Düşen yapraklar mı çekip giden.
Söyle hadi
Neden?
Neden?
Ölümsüz müsün yoksa!
Sen.

Kenan Faik

Şiirler susuzluğa dayanamaz ki hiç

Ayrı kalalım
Gece çağırırsın bu sefer
Ya seni
Ya seni...
Kitaplarına gömülüp kalma artık
Düşünmek istemiyorsan beni...
Bırak kalemlerini
Özgür bırak
Toplayıp çıkınındaki mısralarını çekip gitsin...
Sen gibi...
Ayrı kalalım
İstemiyorsan
Dayanabiliyorsan çağırma
Çağırma beni...

Ayrı kalalım
Saklansın tüm yüreğime ektiğim feryatlar...
Kız kulesine doğru kulaç atsın Leondros
Özlemine dayanamadığı Hero'suna...
Boğuşsun dalgaları yararak Boğazla
Boğuşsun varmak için
Işığına meftun aşkına...
Ayrı kalalım
Unutabileceksen beni...
Zaten Leondros da kavuşamadı Hero'suna...

Ayrı kalmayalım
Beni dinlersen
Şiirler susuzluğa dayanamaz ki hiç...

Kenan Faik

Ten, ve nefes...

Yandığımda
Değildi alevler
Göğümü çepeçevre kuşatan.
Sessizce uçuşurdu küllerimin
Gizlisi konar göçerleri...
Yemyeşil vadileri
Ya da sereserpe zemherileri
Ama illa ki
Bir ölümü daha bırakıp ardında
Bir güneşe sarılırdı yeniden
Göç göç bitap düşen
Hayallerim.

Neden diye sorup yorma
Kendini.
Hiç papatya direnebilir mi soğuğa?
Gün,
Niye dur diyemez geceye?
Hangi fanilik mührüdü ki
Direnebilmiştir ebediyete!
Ve,
Eskitip paçavraya döndürmediği
Ne vardır ki zamanın?
Ten
Ve nefes...
İşte ölüm...
Öyleyse,
Neden bu canhıraş çığlıklarım?
Neden bu canhıraş çığlıkların?

Kenan Faik

Tükenmiş vakitler çöplüğünde

Gecesiz mi kaldı müziklerin?
Suskun notalara yüklendi belki
Anlamlar.
Ansızın çekip giden bir sevgili gibi
Hüznünü yağışlarına bırakarak
Sonbaharın.
Bir tüy gibi
Kirlenmiş
Ve ıslanmış.
Mecalsiz uçuşlarında değil rüzgarların...
Yılgın sürüklenişlerin kaderinde
Sellerin.
Akıp giderken belirsizliğe
Mahkum bir edaya bürünüp
Kollarında mecraların...
Akıp giderken karanlığa bulanıp.

Gecesiz mi kaldı söyle?
Müsveddelerin.
Suskun harflere yüklendi belki
Mısralar.
Bir kuğu gibi süzülürken hayalinde
Gözleri
Ayazlara teslim olup
Öylece
Bir kaç saniyeye sığıştırdığın huzur.
Belki bir ömre bedel
Belki öyle sandığın...
Tutarsız düşüncelerin kısılacında
Kalakaldığın.
Tamamlanamamış bir roman çaresizliğinde
Yetim kalmış cümleler misal
Eksikliğin...
Susuz yangınlardan öte
Susuz yanılgıların değil miydi?
Tükenmiş vakitler çöplüğünde
Terkedilip.

Gecesiz mi kaldı müziklerin?
Suskun notalar gibi paslandı belki de
Senden geçip gidenler...
Ansızın çekip giden bir sevgili gibi
Hüznünü yüreğine bırakarak
Sevdanın.
Ansızın...

Kenan Faik

Uçtu mu turnaların uzaklara

Öyle de olsa
Kırlangıçlar istemez soğukları
Hazan düşer ya hayallerine
Geceye de vermişsen hani söz
Gözyaşları gizlenmiştir çoktan bulutlara, emin ol
Mevsim ister firak olsun
İsterse hasret...
Aşklar filizlenmiştir de yüreklerde, emin ol
Geceler ister azap olsun
İster hicret...

Düğümlere üflediğin dualar
Olmadı mı derdine çare, söyle
Neden sırdaştır kaldırımlar aşklarla?
Ve her telinde neden gizlidir sazların
Ayrılıklar...
Söyle hadi biliyorsan
Söyle...
Neden susarsın duvarlarım gibi
Büyük mü senin de derdin?
Uçtu mu turnaların uzaklara
Kaldın mı sen
Buralarda....
Söyle sevgili söyle
Neden sustun
Söyle...

Hani donmazdı ırmakların?
Eksik olmazdı göğünde yıldızların...
Bilmezsın sen sevgili
Bilmezsın
Şimdi ayazlar az kalır üşümelerime...
Az kalır sevmelerin
Yetmez sevgili
Yetmez derdime...
Ateşler
Yangınlar
Isıtmaz artık beni yanar dağlar...
Ayazın değil
Güneşin olsa neye yarar?
Isınmaz hasretlerim
Isınmaz yüreğim
Aksa üstüme lavlar
Isınmaz
Isınmaz sensiz, ahli gecelerim...

Kenan Faik

Uğrağın neresiyse

Bir yaprak dökümünün deminde,
Çıplaklığında,
Kurumuş dalların.
Bir vakit ki,
Üşüdüğüm hissinde...
Belki,
Bekleşen tüm arzuların solmaya meylinde...
Uğrağın neresiyse!
Göğün altında,
Aklımda,
Ve zannımda,
Varamadığındandır sana,
Kahrolası kelimelerimin sızısı.
Sana dairdi oysa,
Aklımdan sızan tüm mevsimler.
Güz,
Hazan...
Ruhumun bilmem kaçınıcı yığılışı.
Çıkmazlarına dolandığım,
Açmazlarına yamandığımdı işte,
Yankı yankı kayboluşlarımın nedeni.
Ve...
Saatler sustu artık...
Halbuki...
Yavan bir gözleyiştii benimkisi...
Sadece,
Tik taklara aşına...
Belki,
Griye uzanan siyah gibi...
Belki,
İstemsiz, su gibi...
Saydamlığa mahkum düşüncelerimden,
Bir su birikintisinin rüzgarda kımıldanışına,
Ya da,
Bir kemanın son dokunuşu gibi parçaya,
Ayazın bağrında...
Tellerin küstüğü saçlarına...
İçimin nihayetine inleyişlerinden,
Dinen son çığılğa...
Kalakaldım...
Hazanına...

Kenan Faik

Unutma sakın

Yağmurlara baktın mı hiç?
Yüzünü çevirip göklere
Yüzüne yavaştan dokunan ilk damla
Ve ardından
Sırılsıklam olup bir aşık gibi
Islanışın...
Ne düşündün diye sorsam
Yine martavallar dinleyeceğim senden
Biliyorum...

Sessizce kopar elmayı dalından
Ve sessizce ağla içinden
Timsah gözyaşlarını salıp
Isırırken bir yanağından
Hazzını çekerken içine arzularının
Bir bitişten daha mesul olduğunu
Unutma sakın...

Bir kale gibi çevir dört yanını aşkının
Söyleme bana istediğin kadar
Geceye ne dersin?
Yıldızların güzelliğinden
Anlayabildin mi hiç seni takip ettiğini
Bir muhbir gibi
Ve bana
Ne çok şiir yazıp
Şarkılar bestelediğini
Sana haber vermeden
Bana söylediğini...
Anlayabildin mi söyle hadi
Ama yalan söyleme...

Ve unutma sakın
Geceler aşıklara ihanet etmez
Hem de
Asla...

Kenan Faik

Usul usul kapıl rüzgarlara

Usul usul kapıl
Rüzgarlara...
Uyanmasın sesine gece...
Betonları soğuk sahillerin
Çok kalma
Uşür hislerin...
Bitti göğ kaldığın gecelerin iç çekişleri
Siyah uçurtmaları göremezsin karanlığa kanıp
Sessizce geçip gider yanından tebessümler
Suretsiz
Ve hayal meyal...

Yokluğun
Müziklerin sapa kalışı sanki
Duygulara...
Yaklaştığın
Zannettiğin olsa da
Bilmez yüzmeyi kelimeler...
Fırtınalar, adamakıllı döverken dalgaları
Yanaştırmazlar seni
Kıyılara...

Usul usul kapıl
Usul usul
Göğün huşusuna...
Sen de biliyorsun
Nasılsa fraklara varacak
Tüm yolların...

Kenan Faik

Usulca seslen yıldızlara

Usulca seslen yıldızlara
Uyanmasın gece.
Tohum uyumaz mı sanıyorsun?
Yaprak
Dallar...
Hışırda mı sanıyorsun hep?
Çınlamaların hiç susmadığı gibi
Kafanın içinde...
Evlerine çekilmiş sokaklar var gecelerimde
Kaldırımları çoktan uykuya dalmış
Sokak lambaları ha uyudu ha uyuyacak...
Ve sen uyumazsın bir tek
Aklımda...
Düşünceler
Düşünceler...
Hep sana dair birikmiş yangınlarım
Sana dair bütün içimdeki kelimeler...

Neden ölümler kuşatır her nefesi?
Ve hüzün...
Neden ölüme yakınsın bu kadar?
Hazana mı öfken?
Viran asırlara mı?
Göğün
Yerin
Yıldızların...
Sen ötesi kavuruşları var, bilsen
Cehennemvari...
Sen ötesi bitmezliklerde
Sen ötesi kederlerde
Yanışları var Zümrüdüankaların...

Usulca seslen yıldızlara
Uyanmasın gece...
Aklım çok...
Çok ama çok karışık...

Kenan Faik

Uşulca űusuşlarını bırak

Uşulca űusuşlarını bırak
Yükseklerden.
Bir violin sesiyle
Hüzünlensin vaktin mağduru yapraklar
Bir bir kopuşunda
Dallardan.
Soğuk bir rüzgar insin
Avuçlarına.
Tutunamasa da aldırma
Acısı yok düşüşlerinin.
Bir su birikintisinin donuşu kadar beklesin
Üşüyen kelimelerim.
Güneşi unutmuş
Işıktan kopmuş
Kanatsız bulutlar kadar mecalsiz
Karalara boğulsun düşüncelerim.
Zemherinin koynunda
Ne kadar yaşarsa
Yaşasın bırak
Çer çöp papatyalar.
Toprağına bıraksın beyazlarını
Ama seviyor
Ama sevmiyor
Demeden
Kurban etmesin koparıp birer birer
Hayallerini.
Ölüme
Savrularak değil
Birlikte varsınlar tek.
Birlikte alıp bassın
Bağına
Toprak.
Bir başka dirilişe
Uşulca űusuşlarını bırak
Yükseklerden.
Nasılsa
Hep böyle
Değil mi kaderimiz?
Hep böyle...

Kenan Faik

Uzundur nihayetlere kalışlar

Eğreti düşüncelere saklandığında hislerin
Bulamıyor yol düşünceler uçsuzluklara...
Bilsen
Nedensiz yere sayıkladığım ne çok gecen var
Hem de, sebeplerine kanmadığım acıların kadar
Sensizliğe yüklediğim suskun manalar
Yavaş yavaş
Azar azar
Daralan ruhumu sensizliğimin ipiyle boğar...

Renklerini tarif edemediğim kesif bir yaşam benimkisi...
Kuraklıktan buruşmuş yeşil yaprakların bile
Ben gibi
Yağmurlardan yiteli
Çok oldu ümidi...

Damlaya hasret mecalsizliklere kalmak kolay değil
Rüzgarlardan medet isteyip durursun
Lakin
Uzundur gece
Uzundur nihayetlere kalışlar
Ve vuslat چراغ olur
Çöller kimsesiz
Kısa bir ana sıkışır kalır asırlar...
Ağır ağır aldığın yollar bile biter
Biter ve atılır kahır çöplüklerine yaşanmışlıklar
Anlarsın ki
Kalamazsın bu alemde hiç
Durmaz nedense bir an bile kervanlar...
Turnalar niye büyütmezler gözlerinde mesafeleri sanırsın
İşte bu yüzden...

Oysa
Uykulara hasret kaldığı çok olur menekşelerin
Bir seveni olacak ki tenleri huzura kavuşsun
Bir kapısı olacak ki hayallerinin
İçindeki feryatları figan etmeyi bırakıp sussun
Ve sen
Ey sevgili
Derdimdin
Derdindim belki ama
Anladım
Derdimmiş benim her şeyim
Bırak
İsterse yollarım sana çıkmasın
Ben
Öylece derdimle kalayım...

Kenan Faik

Var mısın tutup ellerimi

Bırak geçsin güneş
Eziyet etme dağlara
Göç yolları da muhtaç işte karanlığa
Ve ay ışığına
Yıldızlara...
Yoksa nasıl nefes alıp verecek
Üzerinde aşklar
Yol alırken rüyalarında
Masallara...

Cır cır böceklerine bırakma bütün geceyi
Yoksa
Bulamazsın şiirlere yol...
Oysa kertenkeleler dolaşacak kayalıkların kuytularında
Ve rüzgar
Sokulacak yaprakların arasına
Hışirtisini ninni gibi söyleyip
Dalacak masum bir çocuk saflığında
Aşkına meftun bir aşğın yorgunluğunda
Uykusuna...

Ve başlayacak şiirlerim yine böyle bir gece
Senin için
Aşk kokulu mısralarına...
Dayanabildikleri kadar
Sabahlara
Uykusuz sabahların mahmurluğuna...
Ve ağlayacak gök yüzü ardından
Susuz bıraktığı sevdalara...
Papatya güzelliğinde boyun büküp içlenecek
Günebakan çiçekleri
Masumluğuna
Saflığına...
Ve sen sevgilim
Var mısın tutup ellerimi
Var mısın söyle?
Şu meşakkatli göç yollarını
Benimle birlikte aşmaya...

Kenan Faik

Ve nefes

Yandığımda
Değildi alevler
Gögümü çepeçevre kuşatan.
Sessizce uçuşurdu küllerimin
Gizlisi konar göçerleri...
Yemyeşil vadileri
Ya da sereserpe zemherileri
Ama illa ki
Bir ölümü daha bırakıp ardında
Bir güneşe sarılırdı yeniden
Göç göç bitap düşen
Hayallerim.

Neden diye sorup yorma
Kendini.
Hiç papatya gülümseyebilir mi soğuğa?
Gün,
Niye dur diyemez geceye?
Hangi fanilik mührüdür ki
Direnebilmiştir ebediyete!
Ve,
Eskitip paçavraya döndürmediği
Ne vardır ki zamanın?
Ten
Ve nefes...
İşte ölüm...
Öyleyse,
Neden bu canhıraş çığlıklarım?
Neden bu canhıraş çığlıkların?

Kenan Faik

Ve susuzdu kelimeler

Sıvasız duvarların arasında
Kuytuların esrikliğinde
Sığışan hayaller belki
Kimselerin bilmediği.
Kavuşulması ne mümkün
Uçsuz yolların kör uzanılarıyla bile
Öylesine sapalıkların koynunda
Öylesine umutsuz.
Yılgın bir müzik
Ya da
Sayfalarının çoğu yanmış
Çileli bir roman kadar
Uçsuz
Ve susuzdu kelimeler.
Çürümeye mahkum bir tohum değerinde
Gündüze kavuştuğunu zanneden pencereler.
Başlar öne eğik
Gülümsemeyi unutmuş
Yoksunluğun prangalı ayaklar.
Ve
Unutulmuşluğun
Bir vebalin umursamazı
Ehl-i cehennem karaltıları.
Gün
Sizin zannınızda sanırsınız belki
Oysa
Sahib-i Vaktin huzurunda hakikati
Her şeyin.
Ve
Her şeyin.

Kenan Faik

Ve vakit mahmuzlarken asırları

Farklılık
Ve fakirlik...
Alıp başını gittiğin kadar belki hayat...
Belki yoksunluğun sızısı
Belki kalıp da gitmelerin üşümeleri
Sokakların titreyişleri avuçlarımda...
Yaklaşan fırtınalara benzer saatlerin
Koparıp alacağı bir şeyler kaldıysa gecenden
Şanslısındır hala...
Şımsıkı tut yitirmediklerini
İsterse parçalansın ellerin...
Yoksa erken gelir zemheriler
Kaderine veda edeceğin gün kadar...
Yoksa
Erken gelir ölümler
Bir kere değil
Binlerce saplayıp hançerleri yüreğine...
Farklı değilsin işte
Ve uzak değil ölüm
Ve vakit mahmuzlarken asırları
Acımasız bir seyis kisvesine bürünüp
Göklere kalır nihayetler...
Göçleri getirmez aklına oysa kimseler
Ve çalınan her günde
Biraz daha ölüme yaklaşır
Göç göç, kelebekler...
Nedense
Görmek istemez
Kimseler...

Kenan Faik

Yakarışlarına sal günahlarını

Yandığın değilse hazanları
Yüreğinin
Yağmuruna ne gerek var ki göğün...
Işığına muhtaçsan eğer yakarışların
Atabilirsin gönlün maveralarına
zgrce adımlarını...
Anlarlar ayrılık vaktini turnalar gibi
Soğuğa vardığında sonbaharlar...
Yaprakların gç vaktidir artık
Firaklara bırakıp susuzluklarını...

Bağlamın koptuğu değilse köprüler
Tutunmaya çalıştığın kelimelere koş...
Belki vakit çok geç
Belki çok erken...
Ömür dediğin çizgiler
Sıratın değil mi oysa?
Dştğn
Ya da kurtulduğun...
Kıldan ince
Kılıçtan keskin
Kalışlara...

Sandığın değilse hakikatleri
Sonsuzluğun
Tutunamaz göklerde uçurtmaların...
Rzgarına muhtaçsan eğer hazanların
Yakarışlarına sal günahlarını
Sal ki
Gzyaşlarında yunasın...

Kenan Faik

Yalnızlığın

Yalnızlığın
Geceye saklı bir yıkıntı sanki...
Karanlık
Ve kesif
Budadılar, karmaşasına aldandığın renkleri...
Saçıldığında hazandı oysa toprağa
Kahverengisi
Siyahı
Turuncusu...
Kalmadı tonları sessizliğin...
Beyazın kirlendiği gibi yıldızlarda
Kalmadı umuda çalınan maviden eser...
Buruk ayrılıkların acısına yol aldı artık vakitler
Susuzluğunu çektiğin mısraları yok şiirlerin...
Çepeçevre kuşatılmışlığın
Ve yapayalnız sayıklamaların durgunluğunda
Kokuşmuş sular gibi ölgün sevdaların...
Yalnızlığın
Kuruyan yapraklar kadar bulutlara muhtaç kaldığın...

Yalnızlığın
Sorgusuz debelenmelere mecbur...
Bulaştığın karanlıklardan belki
Gecedeki kalan ilhamlarına dökülen siyahlar...
Çeşmesi kurumuş ümitler
Hansız, kervansız gidişler
Hep bir kursağında kalan ıraklığa özlem
Hep bir sayhasını hayal ettiğin gizem...
Çitleri yıkılmış düşüncelerin korumasız
İçine sığıştığın bahçeleri ayırık otları sarmış...
Yalnızlığın
Yalnızlığın
Kimsesizliğinin uykulu kabuslarında
Bir yakamozun içli tınlarına mecbur, meftun...

Kenan Faik

Yarım bir bırakılmışlık

Bir kalemim daha olsa
İster miydin yarısını?
Sayfalarımı yırtsam ortasından
Yeter miydi sana?
Bölüştüğüm her şeyde
Olur muydun diğer yarım?
Yoksa,
Atar mıydın kırık bir kalem diye?
Yırtık sayfalarımı da buruşturup
Gider miydin umursamayıp?
Yanağımdan akan göz yaşlarıma inat!
Oysa
Söylesene ne olur?
Yarıya bölünmüş bir elmanın
Diğer yarısı
Ne kadar dayanabilirdi ki
Hayata...
Ne kadar kendince kalırdı
Hayalleri.
Söylesene ne olur?
Sen
Hiç tattın mı hiç?
Şöyle yarım bir his!
Yarım bir özlem!
Ya da
Yarım bir ölüm.
Tattın mı sen hiç?
Yarım bir bırakılmışlık.
Boş ver
Söyleme istersen.
Bazen söylemek değil midir oysa
İşte o her şeyin yarısı...

Kenan Faik

Yine de güzel

Gece mi elbisen?
Çok güzel olmuşsun
Siyahların içinde...
Sabahın
Ve akşamın...
Bir çiçeği koklamak hükmünde
Bende...
Yollara revan oluşun
Ve ardın...
Bir iç titreyişinde
Ve hallice sevdalar
Sanki göç göç yakınlaşmalar
Bir ışığın bırakışı gibi kendini
Mesafelere...
Ve galip gelir ıraklıklar
Bırakırken kendini
Batışına güneşin...
Kırmızı
Ve siyah...
Ve yaktığın yüreğim...
Olmadığın
Zulüm
Olduğun
Hasret...
Kavuşması yok imkansızlıkların...
Bilmeden
Ve bir hisle geçirmek ömrü...
Yine de güzel
Yine de değer..

Kenan Faik

Yoksa ben mi üşüyorum hayaline?

Öyle miydi?
Sokağın mı soğuk?
Yoksa ben mi üşüyorum hayaline?
Bir ayrılık hikayesi mi olmalı hep güz?
Sert mi esmeli ecelime rüzgarlar?
Donmalı mı baktığım penceren hep?
Susmalı mı hep gecede küle çalan perdelerin?
Saklı siyahları mı barındırmalı odanın sararmış lambası?
Sokak lambası yine mi küsüp yanmamalı?
Yine mi bulutların arkasına çekilmeli oflayıp ay?
Yine mi sigara dumanları gibi savrulmalı düşüncelerim?
Tütünüm mü olmalı anıların?
Gözlerin de, takıldığım oltan mı?
Sessizce mi donmalıyım zemheriye boyun eğip?
Sessizce mi çekip gitmeli ruhum sokağından?
Ve sessizce mi alıp götürmeli beni üç beş adam?
Sessizce mi düşmeli elimden mektup?
Geçer mi eline, yağmurlara teslim olmadan?
Geçer mi sana son hatıram şiirlerimin efganı?
Geçer mi söyle çamurlara bulanmadan?
Ve hisseder misin değmese de tenine, güze bıraktığım vedam?
Hisseder misin yine de içimin figanını, çekip giderken?
Hisseder misin ayazıma sarılıp özlemle?
Hisseder misin söyle?
Yoksa, unutmuş muydun beni?
Unutmuş muydun sahiden?
Öyle miydi?
Sokağın mı soğuk?
Yoksa ben mi üşüyorum hayaline haydi söyle?
Ben mi üşüyorum tek?

Kenan Faik

Yoksa hiç varamayacak hayaline

Huzurla dinle müziğini
Sanki bir göl kenarı
Ve sazlıklar sarmış etrafını
Nilüferler
Süsenler gülümserken gözlerine
Dinle hadi
Kendini...
Dinle
Artık varamayacak düşüncelerin bile
O eski demlere...
Varamayacak rüyaların bile
O eski güzelliklere...
Eski bir zamandan çıkagelir hayaline karabataklar...
Ve pelikanlar
Ve saz bülbülleri...
Eski bir zamandan...
Neden dersen?
Bu zamana yetmedi duygusu insanın...
Artık...
Zihinler mefluç
Zihinler maziye huruç...
Zihinler alabildiğine yoksun
Muzdarip
Grinin binbir tonundan...

Oysa çok uzun bir geçmiş değil
İçimdeki ukdeler
Ve değildi bu kadar şehirler
Molozlara mahkum...
Değildi güzelim patikalar
Yok olmaya mecbur...
Eski bir manzara
Göz alabildiğine başaklar
Ve yeşilini
Bir libas gibi giyinmiş dağlar
Yok artık işte
Yok artık
Eskisi kadar...

Huzurla dinle müziğini
Sanki bir göl kenarı
Ve sazlıklar sarmış etrafını...
Huzurla dinle
Yoksa hiç varamayacak hayaline
O güzelim sazlıklar...

Kenan Faik

Yoktun

Ardında
Ne çok kurumuş mevsim bıraktın...
Desteleri bağılı
Ve susuz saplarında hasretler
Sanki buket buket soluşlarına şahit olurken krizantemlerin...
Geç ses verdi rüzgarlar
Erken varmışım oysa gecene...
Bulamadım seni
Yoktun...

Eğri dalları içinde güllerinin
Kırmızıydı satırlarıma bıraktığı tüm çizikler...
Uykusuz dinlenirdi gözlerim hayaline dalıp hep
Ve kanayan yüreğim kan kan bırakırdı sayfalarına
Mecalsiz mısralarımı...
Öylece izlerdim ya geçtiğin yolları
Yine çömeldim
Yaslandım kirli duvarına sokağının...
Adımlarını izliyorum yine hayal hayal
Ama sen yine
Yoksun...

Gök
Yokluğunda teselli etmek için beni
Arkadaşlık ederdi gecelerime...
Ay
Patikalara dikerdi gözünü...
Çıplak ayaklarıma batmasın dikenler, taşlar diye
Çırpınıp dururdu olanca ışığıyla
Kaçtığımda şehrini sana bırakıp
Köyüme...
Ve yıldızlar
Sanki ışıl ışıl bir toka olmuş saçlarına...
Alıp götürürdü beni sensiz
Senin keşfine...
Yanımda sanırdım o an seni
Bitsin istemezdim geceler oysa...
Ama sen
Yoktun işte...
Yoktun...

Kenan Faik

Yüregim bile sapa

Vaktin midir hayatlar?
Kuru,
Teneke ya da kof...

Gecede,
Karanlığa kaldığın hissinde belki,
Binbir tonun şaşkınlığa saklandığı tuvaller.

Fırçanın her vuruşu sanki bir çehre...
Ve merhale merhale...
Şekilden şekile...
Belirlenen bir vakte eriştiğinde,
Ama,
Sessizce çekiştirirken seni mevsimler,
Ebediliğe...

İki yüzlü işte...
Döngüye kaptırdığım tüm düşünceler.
Ahhh yüreğim!
Yüregim bile sapa...

Her şey ben...
Ölmeyecek bir beden taşıyorum sanki...
Ve öyle,
Kandırıyor beni nefis...
Maskeli bir ölümü hissediyorum nedense,
Her nefeste...
Her iç çekişte...

Oysa,
Gözyaşlarım,
Olmalı değil miydi hep?

Kenan Faik

Zannettiklerimiz değil

Öyle esrik ki kelimeler
Derdime vermiyor teselli...
Sararmış ve eskimişlik
Ruhuma ne zamandır musallat
Bilemezsin...
Korumasız hep yüreğim zemherilere
Kabuklarını dökmüş ağaclar kadar...
Ve gece
Kirlenmiş...
Işıyamıyor sislerden yıldızlar
Benim kadar solgun tenleri rüzgarların
Gelmiyor
Gelmiyor elimden bir şey...

Kitaplarım sus pus
Sanki bıraksan hiç kıpırdanmayacaklar
Uzanmasın sayfalarına ellerim diye...
Ağır
Ya da acıklı bir roman
Yaşam dedikleri...
Ne sanıyorsun ki?
Güneşin
Rüzgarın
Denizin
Bir çiçeğin ömründen bile fazla değil hayalleri
Göğe serpili bulutların...
Ve öylece bırakıp masallara
Kendini kandırır ya menekşeler...
Boş yere aldanmayalım ne dersin?
Ömür kısa
Umduğundan bile...
Ve götüreceğimiz hiç bir şey
Değil
Zannettiklerimiz değil...

Kenan Faik

Zehirliydi hep içilesi umutlar

Susuzluğum,
İçime dokunamayan yağmurlar aslında...
Belki öncesine vakıf olamadığım bir sual,
Ya da,
Sonrasız düşüncelerimin yaprak dökümü...
Körelen vakitlerin susuşları vardı nice zamandır,
Kırık kiremitlerden acımasızca içime sızan.
Oysa kırmızıydı yeryüzü...
Ve demirdendi çığlıklar...
Buğusuz gözyaşı ırmaklarının kirli sularında,
Zehirliydi hep içilesi umutlar...
Ve,
İşte buydu,
Tüm hikayesi yaşamın.

İşığı göremeyen papatyalar vardı ellerinde çocukların,
Ölüm ölüm güneşsizliklerde...
Zemheri kaplı hayallerinde...
Çıplak ölümleri seyrederdi siğircik sürüleri,
Kara göklerden.
Neden?
Neden toprağın altını özler analar?
Neden sularlar mezarlarını gözyaşlarıyla?
Düşünmez nedense kimseler...
Karlar düşmeye başlar ansızın...
Korku dolu gözlerle,
Sevinir yine de,
Küçücük, masum yürekler...

Kenan Faik